

ФЕСТИВАЛІ

Гостями щорічного національного з'їзду молоді християн віри євангельської, що розпочався 8 липня поблизу м. Малина Житомирської області, цього року стали більше чотирьох тисяч молодих людей з усіх кутків України, а також Росії, Білорусії, Литви, Польщі, Німеччини і США.

Малин збирає молодих християн

Старший єпископ ЦХВЄ України Михайло Паночко

ма фестивалю, гаслом якого став відомий вірш із Книги пророка Ісаї: «Господи, ось я, пошли мене», включає Богослужіння, семінари, дискусії, тематичні секції, а також творчі, музичні і спортивні заходи.

У рамках форуму запланована презентація соціальних, благодійних, місіонерських відділів та організацій у церквах ХВЄ України.

Головну мету організатори фестивалю окреслили як утвердження

На урочистому відкритті форуму учасників вітали представники українського уряду, Верховної Ради України, Державного комітету у справах національностей і релігій, відділення релігієзнавства Інституту філософії ім. Г. С. Сковороди, а також Житомирської обласної і Малинської районної держадміністрацій, служители Церкви ХВЄ України, представники іноземних делегацій.

Юрій Решетников, голова Держкомітету у справах національностей і релігій, повідомив про заплановану на понеділок, 13 липня, зустріч членів Всеукраїнської Ради Церков і громадських організацій з Прем'єр-міністром України Юлією Тимошенко і попросив молитися за те, щоб були прийняті правильні рішення, і за тих, хто буде втілювати їх у життя.

«За результатами минулорічної такої

зустрічі вже вирішено ряд важливих питань, — зазначив старший єпископ Церкви ХВЄ України Михайло Паночко. — Зокрема, питання землі та ціни на природний газ для Церков і релігійних організацій. Порухувалися також питання розмитнення духовної літератури, повернення церковного майна тощо... Моє велике бажання — щоб наша влада була владою, щоб вона виконувала свою функцію: носити меч для покарання зла, тому що Бог спитає з можновладців, чому не був покараний злочинець.

Коли за злочин влада не карає, а саме для цього її поставив Бог, — зло досягає величезних розмірів. Люди бачать, що їх ніхто не захищає,

Єпископ Івано-Франківського об'єднання церков ХВЄ Юрій Веремій

і втрачають довіру до влади. Тоді приходиться апатія, а злочинці ще більше відчують безкарність. І мій месидж буде таким: я боюся, щоб Україна не втратила незалежність, бо коли в державі моральний розклад і беззладдя, нас голими руками зможуть взяти ті сили, які заради цього цілеспрямовано і працюють», — підсумував Михайло Паночко.

Основні спікери цьогоорічного з'їзду — священнослужителі ЦХВЄ, які мають добрий досвід у практичному християнському служінні та соціальній роботі. Зокрема це Михайло Паночко, Микола Синюк, Ростислав Мурах, Олександр Попчук, Сергій Вітюков. Різноманітна й насичена програ-

Перший віце-прем'єр-міністр України Олександр Турчинов

християнських цінностей у свідомості та щоденному житті української молоді.

Алла Собко.

Світлина прес-служби ЦХВЄ України.

Не вживай Імені Божого надаремно

Наші слова судного дня або виправдають нас, або ж свідкуватимуть проти нас

Навертаючись до Бога, ми залишаємо старі гріховні звички, бажання, брутальні слова тощо. Але часом не надаємо особливого значення словам, які стосуються Божого імені. Коли ми звертаємося до людей, то насамперед називаємо їх по імені, а далі вже говоримо по суті справи. А як ми ставимося до вживання Імені Божого? Зазвичай кожного разу, коли ми молимося до Бога, ми промовляємо: «Отче наш» або: «Господи», «Боже наш», «Ісусе», «Владико землі і неба». І це правильно. Але часто ім'я Господнє вживається надаремно, ніби для зв'язку слів або щоб заповнити паузу чи висловити подив. Щось побачили чи почули — і відразу вигукуюмо: «Господи!» або: «Боже мій». А далі, тут же забувши, що покликали Бога, продовжуємо думати чи говорити про своє.

Або ж часто буває, що коли молимося, мало не через кожне слово повторюємо: «Боже, Господи». Можна почути таке: «Господи, я Тебе благаю, Боже, почуй мене, Господи,

бо я вже, Боже, знемігся, допоможи мені, мій Ісусе...» А тепер уявімо, що ми розмовляємо зі своїм земним батьком. Ми зустрілися з ним увечері і кажемо щось на зразок: «Ти знаєш, мій батьку, я сьогодні мав чудовий день, батьку, і хочу, батьку, тобі розповісти, батьку, що трапилось зі мною, мій батьку...» Скажіть, як зреагує батько, коли ми так із ним розмовлятимемо?

Але що з цього приводу говорить нам Слово Боже? Об'являючи Свою волю для Ізраїлю, Бог говорить і про вживання Його імені. І повеліває: «Не призивай Імення Господа, Бога твого, надаремно, бо не помилує Господь того, хто призиватиме Його Імення надаремно» (Вих. 20:7).

На жаль, у християнському світі цю звичку, яка, як видно з Писання, тягне за собою Боже покарання, часто навіть не вважають гріхом, швидше навпаки, окрасою мови, яка нібито надає їй релігійного, благочестивого вигляду.

Так часто робили фарисеї, і така уявна Богопошана змусила Ісуса відверто заявити: «Не кожен, хто каже до Мене: «Господи, Господи!», увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі» (Мт. 7:21-23).

Можливо, і в нашій повсякденній мові досить часто звучить: «Господи, Господи» або ж без усякої причини: «Боже мій». Молячись молитвою «Отче наш», ми промовляємо: «Нехай буде воля Твоя», однак часто й не задумуємося над тим, а яка ж то Його воля з приводу вживання Його Святого Імення. А ми повинні не лише знати Його волю, але й виконувати її. Тому надаремне промовляння Імені Господнього тягне за собою відповідальність перед Богом.

У молитві, котру Ісус запропонував своїм учням, лише раз згадується «Отче наш», а потім у ній викладені всі потреби, бажання і подяки. Це візирець для всіх нас.

«Не помилує Господь того, хто призиватиме Його Імення надаремно», — суворо застерігає нас Боже Слово. Тому кожному треба серйозно замислитися, якою мірою це застереження стосується його. Апостол Петро, на власному досвіді переживши наслідки легковажної клятви, закликає у своєму Першому посланні: «Коли хто говорить, говори як Божі слова» (1 Петр. 4:11). Тож пильнуймо, щоб усі наші слова судного дня були для нас виправданням, а не звинуваченням.

Пастор Кен Гатчерсон: Моя інструкція — Біблія

Американський чорношкірий пастор Кен Гатчерсон заявив, що був глибоко ображений висловлюваннями Барака Обами під час прийому, який президент влаштував гомосексуалістам у Білому домі. Під час свого виступу перед меншинами Обама порівняв рух гомосексуалістів з боротьбою чорношкірих за свої права.

Гатчерсон впевнений, що такі коментарі особливо образливі, коли їх говорить людина, котра мала б бути ознайомлена з «досвідом чорношкірих».

«Варто запитати, який його «чорношкірий досвід». Але він не має такого досвіду. Його виховали біла мати і біла бабуся, тому ця людина має такий самий чорний досвід, як мій доберман пінчер. Немає абсолютно нічого з того, що пройшли афро-американці в боротьбі за свої права, що можна було б порівняти з тим, що нині проходять гомосексуалісти».

Гатчерсон також висловив глибоке незадоволення тими християнами, які досі виступають за підтримку президента Обами. Він назвав таких християн «ні риба ні м'ясо».

«Людина може бути чорною, як вугілля, але якщо вона живе врозріз з біблійною точкою зору, я навіть не усміхнуся в її бік, щоб люди не подумали, що я приймаю її, — заявив Гатчерсон. — Тому що Біблія — моя інструкція, і я живу відповідно до того, що в ній написано».

Нагадаємо, що під час свого виступу перед гомосексуалістами президент Обама заявив, що християни, які виступають проти гомосексуалізму і обґрунтовують це біблійними цінностями, тримаються за «зношені аргументи і стару точку зору».

НХС.

КРОВ ЗАПОВІТУ

æ СТОР. 3

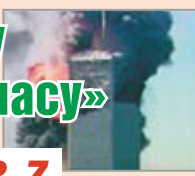

Любов до істини

æ СТОР. 6

Дух часу в «Дусі часу»

æ СТОР. 7

(Цей рукопис знайшли у шкільній шафі 17-літнього хлопця після того, як він загинув в аварії на своєму мотоциклі)

Перебуваючи в стані між тямом і сном, я опинився в кімнаті. Не було видно ніяких певних обрисів, крім однієї стіни, всіяної маленькими шухлядками для облікових карток. Вони були, як шухлядки в бібліотеках, у яких за абеткою містяться списки за прізвищем автора або по темах. Але на цих архівних шухлядках, які займали всю стіну від підлоги до стелі, ліворуч і праворуч, скільки було видно оком, були зовсім інші заголовки.

Коли я підійшов до стіни з архівами, першим потрапив мені на очі архів із назвою «Люди, які мені подобалися». Я відкрив його, почав переглядати картки і відразу закрив, з жахом усвідомивши, що всі імена, написані там, були мені знайомі. І тоді я раптом зрозумів, де опинився.

Ця кімната з її маленькими шухлядками була каталогом фактів всього мого життя. Кожен вчинок, кожна мить, важлива і незначна, були записані в таких подробицях, які я сам був не в змозі пам'ятати.

Від зацікавленості й допитливості, змішаних із жахом, я стрепенувся і почав навмання відкривати шухлядки й оглядати їхній зміст. Деякі викликали радість і приємні спогади, інші – почуття такого глибокого сорому і жалю, що я навіть оглядався, щоб подивитися, чи мене ніхто не бачить.

Шухлядка з назвою «Друзі» містилась поруч із шухлядкою «Друзі, яких я зрадив». Розмаїття назв говорили як про звичайні, щоденні речі, так і про не зовсім звичайні: «Книги, які я читав», «Неправда, яку я говорив», «Потіха, яку я приніс», «Жарти, над якими я сміявся». Деякі мало не викликали сміх своєю скрупульозністю: «Слова, які я викикував на своїх братів і сестер». Над іншими я не міг посміятися: «Справи, зроблені в гніві», «Те, що я бурмотів на батьків».

Я не переставав дивуватися вмісту шухлядок. Деяких карток було набагато більше, ніж я очікував. А деяких менше, ніж я сподівався. Я був приголомшений таким обсягом мого життя. Чи можливо, що за свої 17 років я міг написати всі ці тисячі, а то й мільйони карток? Але кожна картка підтверджувала це. Кожна картка була написана моїм почерком. Під кожною стояв мій підпис.

Коли я витяг шухлядку «Пісні, які я

слухав», то зрозумів, що вона збільшується, щоб умістити все. Картки стояли дуже щільно, але й через два-три метри я не знайшов кінця. Я засунув шухлядку, присоромлений не стільки якістю музики, як величезною кількістю часу, яку витратив на неї.

Коли я підійшов до шухлядки «Похитливі думки», по мені пробігли холодні дрижаки. Я висунув шухлядку на кілька сантиметрів, не бажаючи перевірити її розмір, і витяг одну картку. І здригнувся від її змісту. Мені стало млосно, що й така мить була записана. Ніхто в жодному разі не повинен побачити ці картки! Ніхто не повинен побачити цю кімнату! Я повинен їх знищити!

У нестримному пориві шаленства я висмикнув шухлядку. Уже не важливо було, якого вона розміру. Я повинен був спустошити її і спалити картки. Але не міг витрусити жодної картки. Коли я захотів порвати картку, виявилось, що вона була міцна як сталь.

Розчавлений і зовсім безпомічний я повернув шухлядку на своє місце. Впершись чолом до стіни, я видав довгий, безпомічний, жалісливий стогін. У той момент я побачив шухлядку з написом: «Люди, з якими я поділився Євангелієм». Її ручка виділялася на тлі інших своїм блиском, вона була як новенька, видно, за неї майже не бралися. Я потягнув за ручку, і маленька шухлядка, сантиметрів сім завдовжки, упала мені в руки. Я міг перерахувати ці картки на пальцях однієї руки. І тоді підступили сльози. Я схлипував так глибоко, що в животі ставало боляче і мене аж пересмикувало. Я впав на коліна і заплакав від сорому, від непомірного сорому за все це. Ряди полиць із шухлядками кружляли в моїх очах, повних сліз. Ніхто ніколи не повинен довідатися про цю кімнату. Я пови-

нен закрити її на замок і сховати ключ.

І тут я побачив, як у кімнату ввійшов Він. Ні! Будь ласка, тільки не Він! Хто завгодно, тільки не Ісус. Я безпомічно дивився, як Він почав відкривати шухлядки і читати картки. Я не міг знести, як Він на них реагував. Нишком глянувши на Нього, я побачив на Його обличчі такий сум, що моє серце ледь не розірвалося. Здавалося, Він інтуїтивно брав найгірші шухлядки. Навіщо Йому їх читати?

Нарешті Він повернувся і глянув на мене з іншого кінця кімнати. Він дивився на мене з жалем. Але цей жал не дратував мене. Моя голова поникла, я закрив лице руками і знову почав плакати.

Він підійшов і обняв мене Своєю рукою. Він так багато міг мені сказати. Але не сказав ні слова, а просто заплакав разом зі мною. Потім устав і знову підійшов до стіни із шухлядками. Почавши із краю кімнати, Він витяг шухлядку і почав писати Своє Ім'я поверх мого на кожній картці.

«Ні!» – закричав я, кинувшись до Нього. Я не знаходив інших слів, окрім як: «Ні, ні», намагаючись вирвати в Нього картку. Його Ім'я не повинне стояти на цих картках. Але Воно там стояло: напис червоного кольору, такий соковитий, такий виразний, такий живий. Ім'я Ісуса покривало моє ім'я. Воно було написано кров'ю.

Він ніжно забрав картку, усміхнувся і продовжив підписувати картки. Я ніколи не зможу зрозуміти, як Він робив це так швидко, але мені здалося, що буквально наступної миті я почув, як Він закрив останню шухлядку і підійшов до мене. Він поклав Свою руку мені на плече і сказав: «Звершено».

Я встав, і Він вивів мене з кімнати. На дверях не було замка. Але були картки, які ще треба буде написати.

Записав Брайан Мур.

ІСТИНА

Давньогрецький філософ Сократ, перебуваючи в пошуках істини, сказав: «Я знаю, що я нічого не знаю!». Усе життя він шукав шлях до пізнання істини. Він був переконаний, що правильна поведінка і щире знання не можуть бути відділені одне від одного: неможливо робити мужні і благочестиві вчинки, не знаючи, що таке мужність і благочестя. Вчинок тільки тоді має моральний сенс, коли людина робить його свідомо і за внутрішнім переконанням. Якщо людина робить добре, тому що «всі так роблять», вона не зможе залишитися порядною, коли всі почнуть поводитися погано.

Цей відомий філософ жив ще до приходу Ісуса Христа на землю, але він був близький до пізнання істини, тому що відвертав греків від поклоніння богам, які, по своїй суті були ідолами. І саме з цієї причини його присудили до страти. Він розумів, що всі ті боги несправжні; одночасно він визнавав, що людина недосконала й не може пізнати всю істину. Але в чому все-таки захована істина?

У часи матеріалізму багатьом байдуже, що істина існує, аби тільки для тіла було добре. Сподіваємося, що коли ви читаете цю статтю, значить прагнете пізнати істину.

Спочатку визначимося, що означає слово «істина». Словник пояснює істину як ідеал пізнання, знання об'єктивної дійсності; істина – це те, що дійсно є, це правда. Люди можуть вказувати на щось або говорити про щось і твердити, що це істина. Газета «Правда» за часів СРСР стверджувала, що устрій Радянського Союзу – правда. Але ця «істина» виявилася по своїй суті неправдою, тому що розвалилася. Якщо істина правдива, вона не може зруйнуватися, не може бути знищена, як би не прагнули знищити її злі сили. Абсолютна істина переважає думки людей, якими б правильними вони не здавалися.

Щодо людської істини можна сказати так: це істина, придбана шляхом життєвого досвіду. Але людський досвід дуже обмежений, недосконалий, недалекозорий, відносний. Тому варто погодитися, що сама по собі людина не може стверджувати поняття про істину. Якоюсь мірою із цим погоджувався і Сократ. Він визнавав, що є Бог, у Якого – абсолютна істина.

З тим, що істина в Бога, можна погодитися. Але тоді треба визначитися, Хто такий Бог, Який Він. Тобто для пізнання істини потрібно мати чіткі орієнтири. Ми не можемо знайти істину на дотик, не розуміючи, де її шукати. Усі релігії сповідують Бога і визнають, що істина в Бога. Але жодна релігія не дає чітких орієнтирів для пізнання істини, окрім Біблії і Самого Ісуса Христа.

Ніхто з мислителів або пророків минулого не наслідовався заявляти, що він знає всю істину. Більше того – ніхто не називав себе істиною. Це зробив тільки Ісус Христос. Як людина, Він не мав права на таку заяву, але як Бог – мав. Він є тою істиною, яка з Неба прийшла до людей. Вона переможно пройшла крізь два тисячоліття і жива до сьогодні попри всі намагання знищити її починаючи від римських імператорів і закінчуючи комуністами. Господня істина жива! Її неможливо знищити, тому що істину не знищити!

«Господь Бог є істина!» (Єр.10:10); «Слово Боже є істина!» (Ів. 17:17); «Істина в Ісусі Христі!» (Еф. 4:21); Сам Ісус Христос сказав про Себе: «Я дорога, і правда, і життя» (Ів. 14:6). Апостол Іван стверджує: «Благодать і істина прийшли (або з'явилися) через Ісуса Христа» (Ів. 1:17).

Пізнання істини – це шлях до волі. Але для цього треба погодитися з Біблією. З багатьма її твердженнями спочатку потрібно погодитися тільки по вірі, тому що людина не може відразу осягнути всю істину Божу. Коли в її серце прийде віра в Бога, про яку розповідає Біблія, вона допоможе поступово пізнавати істину. Це шлях. Христос спочатку сказав: «Я є дорога...», а потім: «...і істина». Тобто коли ми вірою стаємо на дорогу, яку

пропонує Христос, коли ми приймаємо Христа у своє серце, своє життя, тоді в нас з'являється можливість, ідучи по дорозі життя, пізнавати істину все в більшій глибині й повноті.

Отже, перший крок до пізнання істини – повірити Богові, про Якого розповідає Біблія. Віра – це спосіб пізнання Божої істини. Якщо людина – творіння Боже, то вона може цілком довіритися своєму Творцеві.

Людина не зможе пізнати Божу істину, якщо буде думати, що вона сама, тільки своїми зусиллями, талантами здатна пізнати її. Шлях до пізнання істини лежить через визнання свого безсилля, нездатності самотужки пізнати істину. Людина, яка стала на правильний шлях, обов'язково визнає своє духовне банкрутство. Згадаймо першу заповідь блаженства: «Блаженні вбогі духом, тому що їх є Царство Небесне» (Мт. 5:3).

Насправді людина, котра крокує шляхом пізнання істини, духовно багата, але водночас вона розуміє: усе добре, мудре й щире в ній – від Бога. Вона завжди має потребу в Бозі і Його Слові. Тому апостол Павло до деякої міри і перекується з Сократом, коли твердить, що все його знання порівняно з істиною в Ісусі Христі – це сміття. (Фил. 3: 12-15). Тільки горді, самовпевнені, нерозумні люди можуть думати про себе, що вони – вершина досконалості.

Щоб пізнати істину, потрібно постійно перебувати в Слові Божому. «Як у слові Моїм позостанетеся, тоді справді Моїми учнями будете і пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить!» – говорить Господь (Ів. 8:31-32). Тому дуже важливо приймати вчення Ісуса Христа цілком, не відкидаючи й не додаючи нічого свого. Дуже сумно, коли деякі священники ідуть на компроміс із істиною і справжнім навчанням, викривлюючи ясний зміст Священного Писання. Священники помиляються, коли в ім'я лібералізму приносять у жертву істину. Істина – це Слово Євангелія, воно вище всяких релігійних догм і обрядів. Слово Істини буде судити людей в останній день за те, що відкинули його.

На один і той самий предмет можна дивитися з різних боків і бачити його по-різному. Так буває і з віруючими, коли вони дискутують про віру в Ісуса Христа. Але Христос не залишив нас жити наосліп, Він дав нам Духа Святого, Євангеліє, яке можна досліджувати з усіх боків. Бог усе зробив для того, щоб воно було доступне для віруючих з усіх боків. До Євангелія не можна підходити, як до пирога, за принципом: «Ось цей шматочок я спробую, а інші не бажаю». Євангеліє потрібно пробувати ретельно й скрупульозно. Для цього потрібно мати не так вже й багато: маленьку віру, велике бажання і смиренне перед Богом серце.

Бажаємо всім читачам пізнати всю істину. І хай допоможе вам у цьому Бог!

ПРАКТИЧНЕ ХРИСТІАНСТВО

ЗАРУЧИН

Єврейське слово «aras» зі Старого Заповіту, перекладене на українську як «заручені», означає зобов'язання про шлюб: зв'язати себе об'язанкою вийти заміж/оженитися. До речі, англійське слово «заручини» звучить як «engagement», тобто зобов'язання.

Заручені чоловік і жінка вже вважаються чоловіком і дружиною, але без права мати до шлюбу інтимні відносини. Біблія говорить про заручених як про чоловіка й дружину: «Коли дівчина буде заручена чоловікові, і спіткає її хто в місті, і ляже з нею, то виведете їх обох до брами того міста, і вкаменуєте їх камінням, і вони помруть, ту дівчину за те, що не кричала в місті, а того чоловіка за те, що збезчестив жінку свого ближнього, і вигубиш зло серед себе» (Повт. Зак. 22: 23-24).

Біблія не встановлює певного періоду від заручин до весілля, але добре, якщо цей період не надто довгий. Це період очікування, а довге очікування ніколи не буває приємним, особливо для закоханих, які з нетерпінням чекають взаємної радості, що її пропонує Бог у рамках шлюбу.

Коли Бог говорив Ізраїлю про прокляття, які спадуть на народ, якщо той не буде дотримувати Його Закону, Він сказав: «Одружишся з жінкою, та хто інший лежа-

тиме з нею. Хату збудуєш, та в ній не сидітимеш. Засадиш виноградника, та не будеш користатися ним» (Повт. Зак. 28:30).

У Книзі пророка Єремії Бог порівнює свої відносини з ізраїльським народом із відносинами чоловіка й дружини. Період скитання Його народу по пустелі Він називає заручинами: «І було мені слово Господнє, говорячи: Іди, і проголоси до вух дочки Єрусалиму, говорячи: Так говорить Господь: Я згадав тобі ласку юнацтва твого, ту любов, коли ти наречена була та за Мною ходила в пустині, в землі незасіяній» (Єр. 2:1-2).

Бог приготував короткий період для цих «заручин», тому що хотів швидше вивести Свій народ з Єгипту й увести в Ханаан, землю Обітовану. Але через невір'я та розбещення люди самі засудили себе на довгий період очікування: заручини тривали 40 років. А розбещені і невірні так і не змогли побачити Обітовану землю і потішитися нею.

Господь хоче, щоб у шлюбі відбивалося небесне

Серед Божих заповідей про те, як необхідно вести війни, була і наступна: «Коли ти вийдеш на війну проти свого ворога... хто є тут такий, що засватав жінку, та не взяв її? Нехай він іде й вертається до свого дому, щоб не померти на війні і щоб інший хто не взяв її» (Повт. Зак. 20:1,7).

Бог бажає нам щастя, бажає, щоб ми залишили гарний слід на землі. Шлюбні відносини – це відображення небесного. Тому Бог ставить їх на важливіший, ніж

суспільні справи, щабель: «Коли хто недавно одружився, не піде він до війська, і ніяка справа не покладеться на нього, вільний він буде один рік для свого дому, і порадує свою жінку, що взяв» (Повт. Зак. 24:5).

Чому заборонені близькі стосунки в період очікування?

Земний шлюб – це відображення небесних взаємин: «Дружини, користь своїм чоловікам як Господеві, бо чоловік голова дружини, як і Христос Голова Церкви, Сам Спаситель тіла! І як кориться Церква Христові, так і дружини своїм чоловікам у всьому. Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву і віддав за неї Себе» (Еф. 5: 22-25). У шлюбі на землі чоловік покликається відображати характер Ісуса Христа, а жінка – поведінку, яка личить Церкві справжніх святих Божих.

Сьогодні Церква, тобто всі віруючі на землі, перебуває в періоді заручин. У момент укладення заповіту з Ісусом кожний християнин увійшов у ці небесні заручини. А шлюб Агнца відбудеться, коли Він прийде нас забрати. Апостол Павло, попереджаючи коринтян про небезпеку, що загрожує їм, писав: «Бо пильную про вас пильністю Божою, заручив бо я вас одному чоловікові, щоб Христові привести вас чистою дівою» (2 Кор. 11:2).

Діва – значить, незаймана, тобто жінка, яка ніколи в житті не мала близьких відносин із чоловіком, навіть якщо вона з ним заручена. Чистота на весіллі символізується білою сукнею нареченої.

Нехай же допоможе Господь всім дівчатам постати перед своїми земними нареченими в білих сукнях, а перед Христом – чистою дівою.

В. Філат. Пастор.

КРОВ ЗАПОВІТУ

ВЧЕННЯ

Голгофа. Жертва. Кров. Перемога. Печаль і радість. Приниження і торжество сили. Пам'ять і надія. Смирений Агнец і навіки звеличений Цар. Обряд і таємниця. Тінь минулого і реальність сьогодення. Потаємне і відоме. Бог і людина. І все в одному акті – причастя.

Протягом історії людства Бог не раз укладав з людиною заповіти. Заповіт визначав ставлення Бога до людини і людини до Бога і був основою стосунків. Перший був укладений ще в Едемі. У пророка Осії написано: «Вони заповіту Мого порушили, мов той Адам» (Ос. 6:7).

Отож Бог впорядкував стосунки з людиною через заповіт. Він сказав Адаму: «Я благословляю тебе і в тобі – все людство». І дав завдання Адаму – плодитися і розмножуватися. Він поклав на нього відповідальність обробляти і охороняти сад, володарювати усім творивом.

У заповіті був один пункт заборони – не їсти від дерева пізнання добра і зла. Адам порушив цей заповіт, і Бог уклав з людством в особі Адама інший заповіт. Чому інший? Тому що змінилися обставини, змінився стан людини і змінилося ставлення людини до Бога і відповідно Бога до людини. Бог завжди любив і любить людину і готовий благословляти її, але щось змінилося. І ось після гріхопадіння Бог дає Адаму новий заповіт, але в ньому вже є нові пункти. Наприклад, про суд і обмеження.

Основним критерієм, який визначав рівень моральних стандартів для людини, була совість, яка говорила, що добре, а що – погано, і яка прокинулася в момент гріхопадіння. Цей період – період совісті тривав приблизно 1600 років – до потопу, під час якого загинули всі люди, окрім сім'ї Ноя. Коли Ной приніс жертву Богу, Бог уклав з Ноем інший заповіт. Це був період людського управління, тому багато пунктів відрізнялися від пунктів попереднього заповіту. Наприклад, людині було дозволено їсти м'ясо тварин. Були повторені повеління плодитися і розмножуватися і благословення. Далі Бог коротко виклав принципи управління. Наприклад, Він говорить про відповідальність за пролиття крові. Але говорить і про майбутнє. Як знак укладеного з людством в особі Ноя заповіту Бог дав веселку. Це Божя обіцянка того, що більше ніколи Він не затопить повністю землю водою.

Минуло близько 400 років, і в Божому плані спасіння почався інший період. Період, коли з загальної кількості людей Бог обирає один народ в особі його основоположника – Авраама. Бог довгі роки його випробовує, наближаючи до досконалості віри, і нарешті дає йому чудовий заповіт – прообраз Нового Заповіту.

По-перше, Бог з клятвою обіцяє, що благословить Авраама і його нащадків. Друге – обіцяє Аврааму, що віддасть йому землю, по якій той ходить, – Обітовану для євреїв, нащадків Авраама, землю.

Бог також обіцяє Аврааму: «І поблагословлю, хто тебе благословить, хто ж тебе проклинає, того прокляну» (Бут. 12:3). Бог виступить проти всіх, хто виступить проти Авраама. Але найголовніше в цьому заповіті – те, що стосується і нас, поган: «І благословляться в тобі всі племена землі».

Це особливий пункт благословення, який Бог дав Аврааму з клятвою. І ми благословляємося цим благословенням, тому що ми – діти Авраама по вірі. Ми стали частиною обіцянки, яку Бог дав для Авраама.

Минуло 430 років, і Бог на горі Синай дав ще один заповіт або, як ми звикли говорити, Закон. Бог вивів ізраїльський народ з Єгипту, привів до гори і дав детальні характеристики моральних принципів. Основний принцип цього заповіту полягав ось у чому: «Якщо ти будеш покірний Господу і будеш виконувати все, що Я наказую тобі, то всі благословення цього заповіту будуть твоїми, а якщо ти порушиш його, то весь суд цього договору стане твоїм». Мойсей поставив народ перед вибором: вибери благословення, а не прокляття, покору, а не непослух, щоб жив ти і діти твої і щоб був ти благословенний.

Цей стан тривав 1500 років. І в кожному з цих періодів Бог говорив: «Настане день, коли Я укладу з людством новий заповіт». Пророки бачили це, немов крізь тьмяне скло. А Бог говорив через жертви, через пророчі слова, через обряди заповіту, що прийде день, коли Сам Всемогутній Бог укладе з людством Новий Заповіт, про який мріяли всі пророки, царі і праведники. І цей Заповіт буде Заповітом благодаті, миру і любові. Це той Новий Заповіт, в якому ми живемо.

Кровний Заповіт

«По вечері так само ж і чашу, говорячи:

Сергій Вітюков

лювати, що це чаша символу кровного заповіту, який Бог уклав через жертву Ісуса Христа з занапащеним людством. Ми сьогодні отримуємо благодать лише тому, що була пролита кров Ісуса Христа і вступив в силу Новий Заповіт – Заповіт Його Крові. Ми отримуємо очищення тому, що живемо в новозаповітний час. Новий Заповіт вступив в силу і діє завдяки пролитій крові Ісуса Христа.

Суть Нового Заповіту

Словосполучення «Новий Заповіт» зустрічається ще в старозаповітні часи. Бог через пророка Єремію каже: «Ось дні настануть, говорить Господь, і складу Я із домом Ізраїлевим і з Юдиним домом Новий Заповіт. Не такий заповіт, що його з їхніми батьками Я склав був у той день, коли міцно за руку їх узяв, щоб їх вивести з краю єгипетського. Та вони поламали Мого заповіту, і Я їх відкинув, говорить Господь! Бо це ось отой Заповіт, що його по цих днях складу з домом Ізраїля, каже Господь: Дам Закона Свого в середину їхню, і на їхньому серці його напишу, і Я стану їм Богом, вони ж Мені будуть народом! І більше не будуть навчатися вони один одного, і брат свого брата, говорячи: Пізнайте Господа! Бо всі будуть знати Мене, від малого їхнього й аж до великого їхнього, каже Господь, бо їхню провини прошу і не буду вже згадувати їм гріха!» (Єр. 31:31).

Апостол у Посланні до євреїв майже дослівно повторює цей текст: «Ото дні надходять, говорить Господь, коли з домом Ізраїля й з Юдиним домом Я складу Заповіта Нового, не за заповітом, що його Я склав був з отцями їхніми дня, коли взяв їх за руку, щоб вивести їх із землі єгипетської. А що вони не залишилися в Моїм заповіті, то й Я їх покинув, говорить Господь! Оце Заповіт, що його Я складу по тих днях із домом Ізраїлевим, говорить Господь: Положу Я Закони Свої в їхні думки, і на їхніх серцях напишу їх, і буду їм Богом, вони ж будуть народом Моїм! І кожен не буде навчатися свого ближнього, і кожен брата свого, промовляючи: Пізнай Господа! Усі бо вони будуть знати Мене від малого та аж до великого з них! Буду бо Я милостивий до їхніх неправд і їхніх гріхів не згадаю Я більш! Коли ж каже Новий Заповіт, то тим назвав перший старим. А що порохнявіє й старіє, те близьке до зотління» (Євр. 8:8).

Записати слово в серце – це означає змінити серце під Божі вимоги. І це робив Бог через наше народження згори. Раніше євреї читав закони, які записані на скрижалях, але в серці він бачив інший закон. Але що зробив Бог? Він сказав: «Я не лише займусь вашою поведінкою, не лише зміню ваше мислення, Я викину каміне серце з вашого тіла і дам вам серце із плоті. Я візьму всю владу і силу цього закону і напишу в серцях ваших і думках ваших, і більше того – Сам поселюся в вас, і місцем спілкування зі Мною буде не святее святих, а ваше серце. Там Я буду близько зустрічатися з кожним. Я поселюся в вас, і ви будете Моїм народом, а Я буду вашим Богом. Я Свій Дух владу в вас».

Це Божий дар для нас. У Старому Заповіті не було обіцянки нової суті, тому люди були зі старою суттю. Якби ми зараз перенеслися в старозаповітні часи, у нас були б зовсім інші думки, почуття, сприйняття і інший характер – характер, не змінений через народження згори. І ми не відчували би такої Божої прихильності. Тому що в Старому Заповіті треба було заслужити Божу прихильність, а сьогодні Бог дає її через жертву Ісуса Христа.

Ісус також обмінявся з нами одягом, Він узяв наше брудне лахміття і одягнув його на Себе. А світлий, чистий і святий одяг праведності віддав нам. Якби ми духовно подивилися на себе, то побачили б на собі праведність Ісуса Христа. Щоразу, коли наша праведність стає, немов забруднений одяг, ми приходимо до Нього і кажемо: «Господи, пробач мені. Мої провини були на

Тобі. Ти обмінявся зі мною, і я приймаю Твою праведність, яка, немов одяг нареченої, – чиста і світла. Я отримав її лише завдяки Заповіту, що окроплений і освячений Твоєю Кров'ю».

У Старому Заповіті Бог говорить про співпрацю з ізраїльським народом. Але в Новому Він говорить про щось значно більше – що не лише буде співпрацювати з нами, любити нас і благословляти, але що Його спадок – це наш із вами спадок. Ми названі співспадкоємцями Христа як на землі, так і на небі. Бог дав нам Свою зброю – зброю війни і захисту. Він не казав нам зодягтися у свою зброю, Він сказав одягтися у зброю Божу. Тому що зі своєю зброєю ми програємо війну.

Подивімося на себе – чи зодягнені ми зброєю Божою? Броня праведності, меч Слова Божого, шолом спасіння – це те, що дав нам Бог, обмінявшись із нами одягом. Він взяв нашу брудну праведність, наш гріх, нашу слабкість і неміч. І тому там, на хресті, Він повинен був померти, проливши Свою кров.

Колись, коли Мойсей одержав Закон на горі Синай і прочитав його перед людьми, він взяв тварин, розділив на дві частини, однією частиною поклав жертвників – це була частина Господа, а другою окропив народ. З цього моменту договір було укладено. Коли євреї порушували слова Закону, вони схилялися перед Богом на коліна і казали: Господи, за Законом ми повинні померти, але Ти, Господи, не за Законом з нами говори, а за заповітом, який Ти уклав з Авраамом.

Одного разу Господь сказав до Мойсея, щоб той відійшов, бо Він винищить цей впертий народ і введе новий від Мойсея. І що зробив Мойсей? Впав на коліна і 40 днів молився, кажучи: Господи, так, за Законом вони повинні померти, але ж є ще й слова заповіту, який Ти уклав з нашими батьками. І Бог сказав: за словом твоїм нехай буде.

Слова заповіту – і Божий гнів відступив. Слова заповіту визначають формат спілкування між Богом і людьми. Ми на цьому місці тому, що був укладений Новий Заповіт Ісуса Христа, закріплений Його кров'ю. Ми помилували тому, що, згідно з Новим Заповітом, Бог виявляє до нас Свою любов, прощення, міняє наше серця і благословляє майбутнє.

Наведу приклад, який допоможе нам глибше зрозуміти, наскільки важлива жертва заповіту. «І сталося, як скінчив він говорити до Саула, то Йонатанова душа зв'язалася з душею Давидовою, і полюбив його Йонатан, як душу свою. І того дня взяв його Саул, і не пустив його вернутися до дому його батька. І сказав Йонатан із Давидом умову, бо полюбив його, як душу свою. І зняв Йонатан із себе плаща, що був на ньому, та й дав його Давидові, і вбрання своє, і все аж до меча свого, і аж до лука свого, і аж до пояса свого. І ходив Давид скрізь, куди послав його Саул, і робив мудро. І настановив його Саул над вояками, і він подобався усьому народові, а також Сауловим рабам» (1 Сам. 18:5).

Пам'ятаєте, що сталося далі? Саул захотів вбити Давида за те, що той здобув більше слави, бо вбив Голіафа. Саул готовий був заколотити Давида списом, але Йонатан заступився і став поруч з ним. Згадайте умови кровного заповіту. Йонатан сказав, що його царський титул є і Давидовою частиною. Уявіть, як дивилися ізраїльтяни на пастуха Давида, коли той ішов в одязі принца і зі зброєю принца. Усі розуміли, що Давид і Йонатан уклали договір. З цього моменту вороги Давида стають ворогами Йонатана, проблеми Давида – проблемами Йонатана. І коли Саул обурився проти Давида і хотів його вбити, Йонатан заступився за Давида. А спис, який летів у Давида, летів і в Йонатана.

Йонатан розумів, що Давид – майбутній цар Ізраїлю, і сказав: «Коли ж я помру, то не відбирай своєї милості від дому мого навіки, а навіть тоді, як Господь понищить усіх Давидових ворогів із поверхні землі. І нехай пошукає Господь душі від Давидових ворогів! І сказав Йонатан умову з Давидовим домом» (1 Сам. 20:14-16).

Я не знаю, чи була це кровна клятва. Але коли загинули Саул, Йонатан і всі цареві сини, залишився лише один син Йонатана

– той, кого служниця випустила з рук. І він розумів, що новий цар захоче знищити всіх спадкоємців попереднього, щоб не було повстання. Тому він переходився.

Давид і справді стає сильним і могутнім царем, але він пам'ятає про заповіт, який уклав з Йонатаном. «І сказав Давид: Чи є ще хто, хто позостався з Саулового дому? Я зроблю йому ласку ради Йонатана... І сказав Ціва до царя: Є ще син Йонатанів, кривий на ноги... І прийшов Мефібошет, син Йонатана, Саулового сина, до Давида, і впав на обличчя своє й поклонився. І Давид сказав: Мефібошете! А той відказав: Ось твій раб! І сказав йому Давид: Не бійся, бо справді зроблю тобі ласку ради батька твого Йонатана і зверну тобі все поле твого батька Саула. А ти будеш завжди їсти хліб при моєму столі. А той уклонився й сказав: Що твій раб, що ти звернувся до такого мертвого пса, як я? А цар кликнув до Ціви, Саулового слуги, і до нього сказав: Усе, що було Саулове та всього його дому, я дав синові твого пана. І будеш працювати йому на землі ти і сини твої та раби твої. І будеш приносити з урожаю, і буде хліб для сина твого пана, і він буде його їсти. А Мефібошет, син пана твого, буде завжди їсти хліб при моєму столі. А Ціва мав п'ятнадцять синів та двадцять рабів. І сказав Ціва до царя: Усе, як накаже мій пан цар своєму рабові, так зробить твій раб. А Мефібошет – сказав цар – буде їсти при моєму столі, як один із царських синів» (2 Сам. 9:1-11).

Кожен з нас був в ролі цього Мефібошета, онука Саула. Ми почувалися відкинутими, переможеними, і наша праведність була, немов брудне лахміття. Нам здавалося, що Бог винесе суворий вирок, і це було б справедливо, але коли ми плакали і ридали перед Ним, Він сказав щось дуже важливе: «З цього моменту ти не раб, але син, не грішник, але святий. Я Сам буду твоєю часткою, а твоя частка буде Моєю. А в майбутньому Я дарую тобі спадок, і ти сядеш разом із Сином Моїм як один з синів Моїх і розділиш з Ним вічний спадок і вічну славу. Тому що був укладений кровний Заповіт в жертві Ісуса Христа».

Ми благословенні, бо живемо в цей час. Багато хто каже, що це важкий час. Так, важкий. Але це час, яким з нами залюбки поминали б Ісаа, Авраам, Ісак, Яків, Єремія... Так визначив Бог – жити нам у новозаповітний період, у часи благодаті і любові.

Той, хто нехтує кров'ю заповіту, несе надзвичайну відповідальність. «Хто відкидає Закона Мойсея, такий немилосердно вмирає при двох чи трьох свідках, скільки ж більшої муки – подумується? – заслуговує той, хто потоптав Сина Божого, і хто кров заповіту, що нею освячений, за звичайну вважає, і хто Духа благодаті зневажив» (Євр. 10:28).

Стежмо за своїми серцями, щоб у нашій свідомості ніколи не применшилася цінність і святість крові Ісуса Христа, крові Заповіту, тому що нехтування цим несе за собою важкі наслідки і покарання. І коли ми візьмемо чашу до рук, подякуймо Господу за Його жертву, за Його кров, Його страждання, Його смерть і за Заповіт, який Він уклав. Взявши всі наші гріхи і борги, Він став перед Божим судом, і Бог спитав з Нього за всі наші борги. Ісус Христос – Поручитель Нового Заповіту.

Духовний голод

Джон Рокфеллер, праотець всіх Рокфеллерів, жив наприкінці XIX ст. Він працював на фермі і був дуже старанним. Як справжній єврей, Джон добре розумів, що коли не робиш сам, ніхто за нього нічого не зробить. Він працював старанно і наполегливо, проте був дуже амбіційним і думав лише про себе. Недосипав, недодавав... Продавав і купував... І в 33 роки заробив свій перший мільйон. Через десять років він отримав контроль над найбільшим бізнесом у світі. Але бажання збагатитися все росло. Він думав тільки про збагачення. У 43 роки Джон Рокфеллер заробив мільярд. А в 53 роки його тижневий прибуток перевищував мільйон доларів.

Але це був лише один бік його життя. А був і другий. Джон поставив себе у надто жорстокі рамки. Робота, безсонні ночі, недоїдання, недосипання призвели до того, що через три роки по тому, як він став найбагатшою людиною у світі, він був повністю виснажений і ослаблений. Їсти він міг тільки висушені скоринки хліба, розмочені в молоці. Людина яка володіла мільярдами, змушена була харчуватися сухарями. Ті, хто знав його, тішилися його хворобою, бо для досягнення своїх цілей він готовий був іти по головах, по трупах. Для нього не існувало ні моралі, ні етики, ні будь-яких стримуючих принципів. Він руйнував усе на своєму шляху, щоб досягнути своєї мети. Гроші, гроші, гроші.

Коли йому минуло 53, лікарі сказали, що він скоро помре, бо його тіло було повністю виснажене. І коли він, страждаючи від безсоння, опинився на межі життя і смерті, його торкнувся Господь.

Господь промовив щось до його серця, і Джон змінився. Він раптом побачив інших людей, а не лише себе. Він глибоко покався перед людьми і перед Богом. Цей чоловік, який все своє життя жив тільки заради себе і власного збагачення, почав жити для інших. Він став меценатом, почав будувати лікарні, церкви, навчальні заклади, спортивні комплекси. Щомісячно він давав по мільйон доларів на місіонерську працю. Завдяки його статкам були відкриті спеціальні препарати від малярії і туберкульозу. Його гроші покращили життя людям. Звільнившись від егоїзму, егоцентризму, себелюбства, Джон Рокфеллер відчув, що його здоров'я поліпшилося. Його лікували найкращі медики світу, на його лікування витрачалися величезні кошти, але все було марно. А коли він став служити іншим, коли почав щедро сіяти, його організм почав відновлюватися. Ті, хто досі проклинав і ненавидів його, тепер дякували Богові за нього.

Рокфеллер пережив духовний голод. Він відчув, що без Бога далі не проживе і дня. І знаєте, скільки він ще прожив? Джон Рокфеллер помер у віці 98 років, насичений життям, у поважній сивині, у добрій старості. Служачи людям, він зміцнівся. А все тому, що відчув голод Слова Божого. «Ось дні настають, говорить Господь Бог, і голод пошлю Я на землю, не голод на хліб, і не спрагу на воду, але спрагу почути Господні слова!». Можна мати все в цьому житті, але при цьому бути розбитим духовно і фізично. Ніякі медики вам не допоможуть, жоден психіатр чи психолог не зможуть вивести вас з цього стану.

«О, всі спрагнені, йдіть до води, а ви, що не маєте срібла, ідіть, купіть живності й їжте! І йдіть, без срібла купіть живності, і без платні вина й молака! Нашо буде важити срібло за те, що не хліб, і працю вашу за те, що не ситить?».

У Діях святих апостолів читаємо про Корнілія, який шукав Бога. Хіба не міг Бог послати до нього ангелів, щоб ті

розповіли йому про все? Але в Бога Свої плани, і Він не реалізує їх без людини. «А наступного дня, як у дорозі були вони та наближались до міста, Петро вийшов на горищу, щоб помолитися, о годині десять шостій. І став він голодний, і їсти схотів...»

Іноді все починається з земного голоду, а закінчується спрагою духовною. «Як йому ж готували, захоплення на нього нашло. І бачить він небо відкрите, і якусь посудину, що сходила, немов простирало велике, яка, за чотири кінці прив'язана, спускалась додолу. У ній же знаходились чотириногі всілякі, і земне гаддя, і небесні пташки. І голос почувся до нього: Устань, заколи, Петре, і їж! А Петро відказав: Жадним способом, Господи, бо ніколи не їв я нічого огидного чи то нечистого! І знов голос удруге до нього: Що від Бога очищене, не вважай за огидне того! І це сталося тричі, і посудина знов була взята на небо» (Дії 10:11-16).

Петро був дуже голодний. Але його дух вже відчував запах небес. Бог послав спрагу слова. І сказав: Петре, Я зроблю з тебе того, хто вгамує цю спрагу. Ти був камінчиком, а тепер станеш каменем.

А Павло згодом скаже: «Бо коли я звіщаю Євангелію, то нема чим хвалитись мені, це бо повинність моя. І горе мені, коли я не звіщаю Євангелію!» (1 Кор. 9:16).

Кожен з нас повинен відчувати цю внутрішню спрагу. Кому хочеться іти в тюрми, працювати з людьми, які опустилися на дно життя? Кому подобається працювати з нечистим? Якщо ми не переживемо духовний голод, якщо не їстимемо того, що посилає нам Господь, то це бажання не прийде.

Рокфеллер прожив 98 років тільки завдяки тому, що погодився їсти те, що запропонував йому Господь. Петро також послухався Господа і змінив своє ставлення до язичників. Він зробив те, що запропонував йому Господь. Бог не проти того, щоб ми збагачувалися, мали успіх, але Він хоче, щоб ми, подібно до Рокфеллера, віддавали частину для добра інших.

Дорога Церкво, голод Слова прийшов до України. Бог посилає голод на нашу землю, та перед тим Він підготував нас, щоб ми могли втамовувати цей голод. Не кажімо, що ми слабкі і немічні. Ми діти Божі! Ми отримали помазання бути тими, хто вгамує голод. Бог вибрав нас, і ми повинні виконати Його завдання.

Коли 53-річний Джон Рокфеллер помирав, він попросив, щоб йому принесли Біблію, яку раніше він ніколи не відкривав. Бог послав йому голод. Він пригадав, як бабуся колись радила йому читати Слово. І він прочитав: «Розділи з голодними хліб твій, розв'яжи пута неправди... знедолених випусти на свободу...» Щось сталося з ним після цього. Бог поміняв його пріоритети.

Можливо, хтось із нас сьогодні почувается таким собі Рокфеллером. Можливо, ми відчули духовний голод і зрозуміли, що щось у житті було неправильно. Схилимо своє серце перед Богом, і Він нас наситить.

Підготував Олег Карпук.

Валентин Кайс

Упродовж історії Церкви ставлення до сповіді змінювалося: від твердження, що без сповіді майже неможливо спасатися, до повного її відкидання як небіблійної практики і «попівського винаходу».

Ці дві позиції – крайні точки всього спектру ставлення до сповіді, і обидві, як і будь-які крайнощі, містять дуже малий процент правди.

Про сповідь неодноразово згадує Писання, отже, ми не можемо стверджувати, що це небіблійна практика. А оскільки сповідь – річ біблійна, то подивімося, що Писання вчить про цю практику.

Що таке сповідь

Сповідь – це визнання свого гріха перед Богом або людиною з метою отримати прощення від Бога за скоєне і досягти перемоги над цим гріхом. Але це визнання потребує пояснень.

По-перше, для того щоб отримати прощення за скоєний гріх, не обов'язково сповідуватися перед людиною. «Я відкрив Тобі гріх свій... і провини мого гріха Ти простив» (Пс. 31:5).

Якщо ж ми згрішили проти конкретної людини, то логічно буде визнати цей гріх перед нею і попросити за це пробачення – як блудний син просив пробачення у свого батька. Але існують випадки, коли така сповідь може принести більше шкоди, ніж користі, і тому тут потрібно завжди зважувати всі «за» і «проти».

Часто ми потребуємо не лише прощення гріха, але і перемоги над ним. Можна багато разів впадати в один і той самий прогріх і відчувати, що перемоги над ним нема. Отут сповідь перед якимось досвідченим християнином стає могутньою зброєю в боротьбі з нашою духовною слабкістю, позаяк ми можемо отримати як моральну підтримку, що в такій боротьбі надзвичайно важливо, так і молитовну. І можемо почути добру пораду, тому що досвід боротьби якогось досвідченого воїна Христового може виявитися для нас величезною допомогою.

Благословення біблійної сповіді

Писання говорить нам про щонайменше п'ять благословень, які дає біблійна сповідь.

1. Бог буде судити таємні речі людей (Рим. 2:16). Якщо я відкриваю перед Богом або перед якоюсь людиною свій гріх, то він більше не є таємною річчю, а отже, мене нема за що судити.

Але що таке таємна річ? Таємна від кого? Перед Богом не може бути таємної речі, перед Ним все відкрито. Відповідь на це питання дає нам текст з 2 Сам 12: 12: «Хоч ти вчинив потаємно, а Я зроблю цю річ перед усім Ізраїлем». Отже, якщо хтось намагається приховати якийсь негідний вчинок від людських очей, то це і є та таємна річ. Коли ж людина відкриває його, вона в такий спосіб сама засуджує його, а те, що ми засудили самі, вже не буде судити Бог. У 1 Кор 11:31-32 перед нами відкривається ще одна сторона сповіді – засудження людиною свого власного гріха. І хто може після цього стверджувати, що це небіблійна практика?

2. «Хто ховає провини свої, тому не ведеться, а хто признається та кидає їх, той буде помилований» (Пр. 28:13). Таким чином, якщо ми бажаємо, щоб нам велося, тобто щоб у нашому житті спостерігався духовний зріст, ми не повинні ховати свої провини.

3. «... Щоб вам уздоровитися» (Як 5:16). Слово Боже вчить, що хвороба може мати духовну причину (див. 1 Кор 11:29-30.) Сповідь є засобом усунення цих причин і відкриває шлях до uzдоровлення.

4. «... Та очистить нас від неправед-

СПОВІДЬ

ності всілякої» (1 Ів 1:9, грецький текст). У сповіді Бог не тільки прощає наші провини, а й очищає нас від всілякої неправдності, тобто допомагає нам змінити свій старий, тілесний характер.

5. Лукавий не може торкнутися чистих (1 Ів 5:18; див. також Чис 23:21 – Валаам не міг нічого заподіяти Ізраїлю, тому що той був чистий. Але як тільки Ізраїль почав грішити, прийшла поразка – 24 тисячі трупів).

Це добре усвідомили віруючі в Ефесі – Дії 19:17-18. Вони зрозуміли, чому злий дух зміг подужати синів Скеви, і відразу почали у сповіді звільнятися від того, що робить віруючих слабкими.

Отже, сповідь – це дієвий засіб для підтримування себе у духовній чистоті. А чистота позбавляє сатану можливості атакувати нас.

Перед ким сповідатися

Звичайно, перш за все ми сповідаємося перед Богом: «Я відкрив Тобі гріх свій... і провини мого гріха Ти простив» (Пс. 31:5).

У Старому Заповіті люди сповідалися перед священиками – див. Лев. 5:1-5; Чис. 5:5-7. Та це і зрозуміло, бо для того, щоб принести жертву за гріх, треба було сказати священикові, який саме гріх був скоєний, адже за різні гріхи Закон передбачав різні жертвоприношення.

Сповідатися можна також один перед одним – Як 5:16; Дії 19:18.

Текст з Неєм. 9:3 подає нам ще приклад особливий – колективної сповіді, коли перед Богом сповідався весь народ. Надзвичайно цікавим у цьому тексті є порядок дій: спочатку народ Божий читає Закон, тобто люди ознайомлюються з Божими критеріями. Коли вони бачать щось у собі, що не відповідає цим критеріям, вони сповідаються в цьому, а потім, вже чистими, славлять Бога. Можливо, вони усвідомлювали, що слава, яку приносить Богові занецижена людина, не дуже Його радує.

Отже, насамперед ми сповідаємося перед Богом; якщо нам потрібна перемога над гріхом, добре відкрити його якомусь досвідченому християнинові і попросити його поради і підтримки у цій боротьбі. Доцільно також можна вважати сповідь у колі однодумців, які вирішили об'єднати свої зусилля в боротьбі з гріхом. Але в такій групі обов'язково має бути служитель церкви, бо сатана буде намагається інфікувати учасників почуттям власної вищості над іншими і привести їх через це до духовної гордості, яка, як відомо, набагато страшніша за просту тілесну, світську гордість. Завдання служителя в такій групі полягає в тому, щоб не допустити такого розвитку подій і зберегти братів і сестер у лагідності і в смиренні перед Богом.

Чому сатана проявляє таку пильну

увагу до груп християн, які починають через сповідь серйозну боротьбу з гріхом? Що дає підставу говорити, що такі групи ворог буде обов'язково намагатися зруйнувати? Річ у тім, що будь-яка група християн, яка серйозно займається справою ліквідації власних гріхів, а отже, глибоко залучена до процесу освячення, є зародком пробудження багатьох людей, що очистили себе від різних нашарувань і стають «посудом на честь, освяченим, потрібним Володареві, приготованим на всяке добре діло» (2 Тим 2:21). А наявність чистих людей у будь-якому місці світу потенційно небезпечна для сатани, позаяк Бог починає цей чистий посуд вживати. І хто знає – чи не тому ми так рідко спостерігаємо пробудження в сучасному християнстві, що так мало християн, які б серйозно ставилися до свого очищення, освячення та вдосконалення.

Історія Церкви, однак, свідчить, що всі без винятку пробудження були пов'язані з діяльністю християн, які надавали дуже великого значення своєму духовному поступові.

Характеристика людини, якій сповідаємося

По-перше, вона повинна зберігати таємницю сповіді. Далі вона повинна бути чуйною до труднощів іншого, бути готовою до співчуття і допомоги. Важливо, щоб ця людина була готова не тільки вислухати сповідь ближнього, але й молитовно підтримати його в боротьбі з гріхом.

У житті людини, перед якою сповідаємося, повинні проявлятися плоди Духа, бо тільки така людина може понести тягар іншого і таким чином виконати Христовий Закон (Гал. 6:2).

Коли сповідь може бути небезпечна

Сповідь втрачає свою суть і перетворюється на витончене фарисейство, коли людина сповідається, бажаючи продемонструвати іншому свою «супер-духовність», або коли людина сприймає сповідь як індульгенцію до подальшого гріха.

Не варто сповідатися також перед духовно слабкою людиною, яка не в змозі понести наші провини і може через це спокуситися.

Треба бути особливо обережними, якщо ми провинилися перед новонаверненим. Новонавернені схильні сприймати всіх віруючих за досконалих і безгрішних людей. У сповіді, як і в медицині, діє правило: не нашкодь!

Хай допоможе нам Господь використувати сповідь розумно, відповідно до Писання, для Божої слави і нашого духовного зростання.

КОНФЕРЕНЦІЇ

Срібна земля Закарпаття... Край, який досить побачити лише раз, щоб вже ніколи не забути, куди хочеться повертатися знову і знову. Зрештою, єпископ обласного об'єднання церков ХВЄ Закарпатської області Віктор Хрипта щиро запрошував всіх сестер – учасниць сестринської конференції, що проходила 23-26 червня на Закарпатті, навідувати їх, коли тільки випаде така нагода.

Цього року гаслом сестринської конференції Церкви ХВЄ став вірш з відомого 51-го псалма Давида: «Серце чисте створи мені, Боже!». Фактично, усі 180 делегаток і гостей конференції підтвердили актуальність цього заклик. Проповіді, пісні, декламації, промови прямо чи опосередковано закликали переглянути стан свого серця і внести потрібні корективи, бо час приходу Господнього близький, а тільки «чисті серцем Бога побачать».

А основними спікерами цього разу, окрім місцевих, закарпатських служителів, були єпископ ЦХВЄ України Микола Синюк і «головний» благовісник нашого братства Олександр Попчук (їх проповіді подаємо окремо).

Віра Деркач, яка відповідає за роботу сестринського відділу в Україні, у своїй заключній промові знову й знову наголошувала на необхідності досліджувати вимоги Писання щодо чистоти серця. Бог досліджує наші серця, бо Він любить тих, у кого воно чисте. А тільки в чистих серцях є місце для страху Божого. Сьогодні не дуже популярно говорити про страх Божий. Навіть християни інколи легковажно ставляться до цього, забуваючи, що «перед обличчям Його була писана пам'ятна книга про тих, хто страх перед Господом має і хто поважає Ймення Його» (Мал. 3:16).

Загалом у всіх від конференції залишилися найкращі враження. Сестра Ганна Скакун з Тернополя сказала, що конференція

принесла заспокоєння її засмученій втратою найріднішої людини душі, а також радість і потіху. Особливо припала їй до серця проповідь Миколи Синюка. Настановляючи молодих сестер, с. Ганна закликала їх не покладати рук трудитися для Господа, бо часу залишилося дуже мало. А трудитися можна тільки тоді, коли ти завжди з Господом, коли пізнаєш Його все краще і краще і постійно перебуваєш у спільності з Ним.

Тетяна Боришкевич, відповідальна за жіноче служіння в Рівненській області, зазначила, що вже вчетверте на конференції такого роду і що з кожним роком вони стають все кращими. «Це дуже збудовує нас, бо такі конференції – це, свого роду, чистка наших сердець. Чоловіки помічають в нас зміни і радо благословляють на такі спільності. Хай Бог допоможе, щоб і надалі ми могли проводити такі конференції. Вони зближують, дають можливість знайомитися з новими сестрами. Вважаю, що корисно було б проводити такі зустрічі і на регіональних та обласних рівнях».

Гостя з Канади Керен Дізерко, яка працює в організації, що займається проблемою торгівлі людьми в Східній Європі, висловила своє подивування «силою і духом людей, які служать Богові в Україні». І розповіла про страшний злочин, що коїться нині в нашій державі, – работоргівлю XXI століття. Хто, як не ми, християни, може протистояти цьому жорсткому явищу. А наша

Хай чистими будуть серця

байдужість тільки сприятиме поширенню беззаконня. «Слава Богу, що наших дівчаток це лихо не торкнеться, – сказала відповідальна за сестринське служіння на Закарпатті Марія Дранчак. – Ми не стояли на узбіччі, як змушені стояти сьогодні жертви цього «бізнесу». Але кожна з нас стояла свого часу на узбіччі життя, і Бог подав нам Свою руку, зодягнув дарами Духа Святого і послав благовістника Його мир. Будьмо слухняними Його заклик».

Для того, щоб бути ефективними в служінні – і як дружина, і як мати, і як сестра в церкві Божій, потрібно вчитися. Про це ще раз нагадала сестрам Оксана Малішук, координатор очно-заочного навчання в

НАБІР СТУДЕНТОК на очно-заочне відділення за програмою жіночого служіння триває до 24 липня 2009 року.

Довідки за телефонами:
(044) 450-60-00;
8-097-921-42-01 – Малішук Оксана Василівна, координатор очно-заочного навчання.
e-mail: zaochne@kbi.org.ua

– на небесах, і вона ніколи не закінчиться. Насамкінець висловлюємо щирі подяку директору відпочинкового комплексу ЄХБ «Надія» Федору Литвинову, який так гостинно приймав нашу конференцію.

Людмила Бендус.

ПРОПОВІДІ

ТИХА ГАВАНЬ

«Чоловік покривати голови не повинен, бо він образ і слава Бога, а жінка – чоловіча слава» (1 Кор. 11:7).

Як відомо, рай без Єви був не рай. Дякуючи Єві, раєм він і залишився. Коли Єва наробила клопоту? Коли взяла важелі керівництва сім'єю у свої руки. Перші люди на землі мали все, але вони це все втратили. Щоб нас знайти, врятувати, Бог прийняв виклик, який Йому кинув Адам, заявивши: «Це Ти рай створив, Ти мені таку Єву дав...» І Бог взяв на себе механізм спасіння роду людського.

Олександр Попчук

Заввідділом благовісту ХВЄ України

Під впливом правди Божої, Євангелія, розумних батьків і церкви вони будуть гарно виростати (причому вона не переросте його) і формувати один одного. Дорослими, зрілими і досконалими ми стаємо саме в шлюбі, коли він впливає на неї, а вона на нього. Іде процес взаємного формування. Притирання характерів буває у всіх сім'ях, і це нормально. Але в розумних сім'ях цей процес триває три-п'ять років, а в нерозумних – все життя. Образно кажучи, жінка повинна мати щось на зразок односторонньої пропускної системи – усе, що допоможе чоловікові рости, рухатися, вдосконалюватися, вона пропускає, а все, що заклинює його рух, – не приймає. Не все, що приходить в життя, – добре. Ми маємо будувати один одного.

Якщо в сім'ї виникає скрутна ситуація, я раджу сісти за «стіл переговорів» – щоб усунути всі нашарування непорозуміння, всі оті шлакки, накипи життєві, щоб порозумітися, а це треба вміти робити. Хоч раз на місяць, на пірроку чи хоча б на рік. Отож я раджу подружжю сісти за довгий стіл, на якому нічого немає (навіть скатертини) – і що руками не могли один до одного досягнути. Не буває так, щоб хтось десь колись не допустив якоїсь помилки. Тому треба вміти порозумітися без образ, без крику, і говорити не одночасно, а по черзі. І без жестикуляції. Отож треба виговоритися – це дуже важливо, це ліки, своєрідний бальзам. Треба вміти знаходити час для такої серйозної розмови.

Ще один важелі, дуже потужний у руках жінки, – вмійте чоловіка бачити таким, яким ви хочете його бачити. Хай він буде «знаний при брамах...» Чим вище ваш чоловік, тим вище ви. Інакше не буває.

Жінка ніколи не буває успішною сама по собі. Якщо успішний її чоловік, успішні її діти, от тоді успішною можна вважати і її. Вона не повинна мати в сім'ї якоїсь своєї справи, свого корпоративу. Успіх жінки – це успіх сім'ї і успіх чоловіка. Все. Дружина у всіх життєвих випадках повинна бути прикрасою свого чоловіка. Бог для Адама створив Єву, тому що рай для Адама без Єви був не рай. І це треба пам'ятати, це дуже серйозно.

Для земного життя в церкві Господь дав нам хрещення, наповнення і керівництво Святим Духом. Хрещення Духом Святим не має бути вищим за душу людини – як і дари Духа. Дари Духа дані лише для земного життя в церкві – вони не потрібні у світі і не будуть потрібні в небі. Якщо у зроблю пріоритетними дари Духа і буду ігнорувати

все решта – це неправильно. Усе має бути на своєму місці. Спеції на кухні – дуже добрі речі, але жодна з них не замінює хліб. Тому треба триматися Євангелія і головною – Господа Ісуса Христа.

І от коли увірує жінка зі світу, її чоловік повинен побачити, що його дружина весь час змінюється – і все в кращий бік. Я раджу нареченим вивчити «об'єкт свого опрацювання». Головна ваша ціль, сестри, – зробити щасливим свого чоловіка. Щоб він ходив і співав, тішився і був бадьорий.

Можливо, для деякого це буде відкриття, але це повинні знати всі жінки: усі чоловіки повинні виходити заміж, вона має жити по волі Божій і волі свого чоловіка. І крапка. Вона має любити, шанувати, боятися, поважати свого чоловіка. А також годувати і доглядати. Щоб, коли ваш корабель повертається з походу, у вас завжди була тиха гавань, тиха гладь. І треба знати, що коли корабель заходить в гавань, його ніхто одразу не завантажує. Навпаки, його треба розвантажити, помити, полатати вітрила. А тоді вже по-новому завантажувати.

Згадаймо історію Ахашверша і його дружини Вашті. Гарна була жінка, але не мудра. Вона вже давно у своєму серці не була разом з чоловіком, і коли він зробив собі свято, вона влаштувала своє. Через свою гріховну натуру вона позбулася корони. І її замінила не лише гарна, але й мудра Естер, яка відрізнялася з-поміж сотень гарних і вродливих добрим характером і особливою мудрістю. Вона не купилася на можливість вибрати собі які тільки забажає прикраси – вона прислухалася до мудрої поради євнуха, який знав, що там потрібен не жовтий метал. Окрім вроди зовнішньої, Естер мала те, чого не мала Вашті, – вроду внутрішню. І в результаті стала дружиною царя найбільшою на той час держави.

Бажаю всім вам, сестри, такої особливої мудрості від Бога на кожен день вашого земного шляху. І буде благословенними.

ТРИ КРИТЕРІЇ

«Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога» (Мт. 5:8).

Ми живемо в час, коли поняття чистоти як ніколи актуальне. Нам доводиться споживати нечисту воду, нечисті продукти і нечисту духовну їжу. І виявляється, існує певна закономірність між чистотою фізичною і чистотою серця. Бо чистота в сердечному храмі починається з чистоти подвір'я, чистоти передпокої, кухні...

Можна виділити три критерії для перевірки чистоти серця. Чисте серце – це чисті думки; чисті слова; чисті вчинки.

Чисті думки

Бог знає всі наші думки, і Він питає з кожного за них. Розуміючи це, Давид наставляв Соломона: «Знай Бога, Отця твого, і служи Йому всім серцем та всією душею, бо Господь вивідує все серця та знає всякий витвір думок» (1 Хр. 28:9).

Або ще один приклад. Утворюється прекрасна сім'я, діло йде до шлюбу. І раптом Іосиф довідується, що його наречена вагітна, і хоче таємно її відпустити. Коли він це подумав, з'явився йому ангел уві сні – Бог почув його думку. Він знає думки кожного з нас. Текст з Приповістей 23:7 – ось Його погляд на людину. Виявляється, для Бога ми не такі, як виглядаємо зовні. Для Бога ми такі, як ми думаємо. Його цікавить наш внутрішній, духовний світ, «захована серця людина».

Христос не раз звертався до Своїх слухачів з докором: «Чому погане задумали у серцях своїх?». Не те, що ти робиш, а те, чому ти так робиш, цікавить Ісуса. Він наголошував, що з середини, з серця людини виходить все лихе і всяка зла річ. Усі війни, вбивства, злочини, перелюб, як і все добре, вся любов, усе милосердя виходять з людського серця. Тому Біблія і закликає берегти його понад усе, що тільки можна берегти, бо з нього походить життя (Пр. 4:23).

Думка – корінь всього, зерно всього, основа всього. «Стережися, щоб у серці твоєму не зародилося зла думка...» (Повт. Зак. 15:9). Згадаймо Давида і Мелхулу. Вона в серці своєму зневажала поведінку чоловіка, а вже потім озвучила свою думку, – і який печальний результат.

З поганими думками треба боротися, це розпечені стріли лукавого, які можуть запалити велику пожежу, коли їх не погасити. Новозаповітної ілюстрацією може служити історія з Аніанією і Сапфірою. І нині знаходяться християни, для яких обманути

Микола Синюк
Єпископ ЦХВЄ України

– все одно що «добрий день» сказати.

Чисті слова

«І роздумував я, щоб лихе з моїх уст не виходило» (Пс. 16:3). Я говорю те, що я думаю. Цей закон озвучив Ісус, коли сказав: «Чим серце наповнене, те говорять уста» (Лк. 6:45). Ще в Писанні читаємо: «Хто чистість серця кохає, той має хороше на устах, і другом йому буде цар» (Пр. 22:11).

Хто не пильнує за своїми словами, може потрапити в халепу. Недарма відомий римський філософ I століття Сенека якось висловився: «Заговори зі мною, щоб я тебе побачив».

«Слово ваше нехай буде завжди ласкаве, приправлене сіллю, щоб ви знали, як маєте кожному відповідати» (Кол. 4:6). «Нехай жодне слово гниле не виходить із уст ваших, але тільки таке, що добре на потрібне збудування, щоб воно подало благодать тим, хто чує» (Еф. 4:29). «Бо хто хоче любити життя та бачити добрі дні, нехай здержить свого язика від лихого та уста свої від говорення підступу» (1 Петр. 3:10).

Отож чистим серце стає від чистих думок, які народжують чисті слова.

Чисті вчинки

Трагедія багатьох християн XXI століття полягає в тому, що між тим, що вони говорять, і тим, що роблять, пролягла глибока прірва. Бог суворо застерігає нас не бути такими.

У житті бувають ситуації, за які картаєш себе все життя. А є вчинки, які Бог в нас дуже любить і які Він наперед приготував, щоб ми в них перебували (Еф. 2:10).

Бог бажає, щоб люди, які хочуть мати чисте серце, чисто думали, чисто говорили і чисто чинили. І зло не пристане до такого серця (Пс. 100:3).

Про наше життя найкраще свідкують наші вчинки. Наші діти вчать нас не з наших думок і навіть не з наших слів, а з наших вчинків.

Як же можна набути чисте серце? Окрім Бога, немає сили, яка могла би внутрішньо очистити нас. Наш Бог ревно пильнує за тим, що в нашому естві, нашому серці посідає головне місце. Він претендує на 100 відсотків нашого серця. І він завжди готовий очистити нас від неправди всілякої, коли ми щиро покаємося перед Ним і визнаємо свою провину (1 Ів. 1:9).

Любов до істини

ПРОПОВІДІ

Джон Бівер

Коли Ісус застерігав нас пильнувати, щоб не бути зведеними, Він мав на увазі, що ми відповідалі за те, аби берегтися від оман (Мт. 24:4). Це застереження не матиме сенсу, якщо ми не усвідомимо, що шлях істини дуже нелегкий (Мр. 4:17). Скорбота і труднощі – постійні супутники на шляху послуху. Але ті, хто схильний до комфорту і легкого життя, з готовністю будуть рушати «добрим» шляхом, особливо якщо цей шлях буде названо «словом від Господа».

Гарний приклад фальшивого слова потіхи знаходимо в 13-му розділі Першої книги царів. Бог послав до Бет-Елу Свого пророка, щоб звинуватити нечестивого царя Сровоама, і дав посланцеві цілком конкретні повеління: не їсти, не пити, а назад вертатися іншим шляхом. Пророк послушався і сміливо, владно й авторитетно проголосив Боже послання. Цар розгнівався, простягнув руку, щоб наказати заарештувати мужа Божого, і його рука враз усохла. Тоді цар став благодати пророка поклопотати за нього перед Богом. Той помолився, і рука знову стала здоровою.

Вдячний Сровоам запросив пророка до палацу, щоб почастувати і обдарувати. Не вагаючись пророк відмовився і повторив повеління Бога: «Бо так наказано мені за словом Господнім, говорячи: Ти не їстимеш хліба і не питимеш води, і не вернешся дорогою, якою пішов!» (1 Цар. 13:9). І не гаючись відправився до Юдеї, вибравши іншу дорогу.

Звістка розлетілася миттєво, і один старий пророк з Бет-Елу послав за тим мужем своїх синів. Ті знайшли його, коли він відпочивав під дубом. Напруга від зустрічі з царем виснажила його. Окрім того, він був голодний, його мучила спрага. І саме в таких тяжких і дискомфортних обставинах омана готова завдати свого жорстокого удару.

Старий пророк запросив його до себе відпочити і підкріпитися. І знову чоловік Божий повторив Господнє повеління. На що старий пророк швиденько відповів: «І я пророк, як ти! А Ангол говорив мені за Господнім словом, кажучи: Заверни його з собою до дому свого, і нехай він їсть хліб, і нехай п'є воду» (1 Цар. 13:18). Молодий пророк вирішив, що Бог побачив його втому і перемінив Своє рішення. Може, достатньо того, що він відмовився від царського запрошення. І взагалі, може, Бог не мав на увазі те, що сказав. Але ми читаємо в Писанні, що старий пророк «говорив йому неправду».

Дуже важливо пам'ятати, що Бог ненавидить, коли Його ім'я використовується для підтвердження авторитетності чийось власних справ і планів. Він ясно говорить про це через пророка Єремію: «А про «Господній тягар» (тобто про пророцтво від Господа) не згадуйте більш, бо кожному слово його стане за тягара (за пророцтво), бо ви перевернули слова Бога Живого, Господа Саваота, нашого Бога... Якщо ж будете ви говорити: «Господній тягар», тому так промовляє Господь: За те, що ви кажете слово оце: «Господній тягар», тому конче Я вас підйму, немов тягара, та й викину вас і те місто, що дав був Я вам та вашим батькам від Свого лица...» (Єр. 23:39-39).

Бог попереджає, що коли люди використовують Його ім'я задля ви-

конання власних планів і намірів, вони, фактично, перевертають Його слова. Такі «пророцтва» призводять до збентеження, сум'яття, сумнівів і пустої омани. У результаті люди починають покладатися на власне розуміння і ухиляються від прямого шляху.

Омана не буває явною

Той молодий Божий пророк залишив прямий шлях, який приніс йому відчуття дискомфорту, щоб послідувати за старим пророком до місця, де йому обіцяли комфорт і відпочинок. У той момент і за тих обставин брехня виглядала розумнішою, ніж Божа істина. Але цей тимчасовий комфорт коштував молодому пророкові надто дорого. Коли вони їли, старий пророк отримав слово від Господа: «Так сказав Господь: Тому, що був ти неслухняний Господнім наказам і не додержував тієї заповіді, що наказав тобі Господь, Бог твій, і ти вернувся, і їв хліб, і пив воду в місці, про яке Він говорив тобі: Не їж хліба й не пий води, – то не ввійде твій труп до гробу батьків твоїх!» (1 Цар. 13:21-22).

Дуже скоро після лжепророцтва старий пророк прорік істинне повідомлення з Небес. Тут, як і в випадку з Валаамом, осквернений пророк може мати істинний дар пророцтва, який діятиме в його житті. Коли неслухняний молодий пророк вирушив в дорогу, «спіткав його на дорозі лев та й забив його» (1 Цар. 13:24).

Він легко відмовився від розкішного обіду і подарунків в палаці царя. Не треба було особливого дару розпізнавання, щоб розпізнати нечестивих лідерів і тих людей, які чинять явні і грубі помилки. Це вовки в овчій шкурі. Але ми буваємо спантеличені через особливо тонку форму обману, коли до нас приходять вовки в овчій шкурі із вкрадливими словами і розмовними дарами.

Я розмовляв з пасторами церков, яким осквернені лжепророки завдали великої шкоди. З подивом вони казали: «Джоне, вони справді чинять добрі справи, немає сумніву, що в їх житті діють істинні дари. Як же тоді вони могли стати причиною таких сильних

руйнувань? Чому добро так тісно переплелось зі злом?». Але коли я запитав, які плоди зібрали тих служителів, усі зразу визнали, що загальним результатом стало сум'яття і руйнування.

Не можна довірливо відкриватися перед всіма людьми і кожне слово приймати як слово від Господа. Ми повинні усвідомити свою відповідальність і прагнути відрізнити істину від неправди. Лідерам доведеться відповісти за всіх, хто опинився під їх опікою і кого вони не захистили, піддавши неправдному слову, а ті від цього потерпіли й осквернилися. Наш Бог передбачив шляхи захисту від брехні й оман.

Любов до істини

Павло пояснив сприйнятливості багатьох людей до обману в ці останні дні тим, що «любіві правди вони не прийняли, щоб їм спастися» (2 Сол. 2:10). Любов до істини загострює нашу здатність розрізнити і береже від помилок. Ті, хто розвинув в собі любов до істини, ніколи не стануть вивисувати дарування (наприклад, дар пророцтва) над Божою мудрістю. Любов до істини завжди вибирає покору і послух, навіть коли в цьому немає ніякої особистої вигоди. Така позиція вбереже від всякої втішаючої брехні або оман, на якій приклепаний ярлик «так говорить Господь».

У випадку з молодим чоловіком Божим і старим пророком можна знайти ключ до пояснення відсутності розпізнавання. Коли молодому чоловікові запропонували полегшити його труднощі, він повторив повеління Господа, сказавши: «Я не можу вернутися з тобою...» (1 Цар. 13:16). У цій відповіді дозволив його воля. Вона виражена словами «я не можу». Настали труднощі, завдання майже виконане, і ентузіазм починає слабнути. Слово Боже більше не скеровує і не наповнює його. Воно перетворилося на обмеження.

Порівняймо слова цього пророка зі словами Давида, коли той сказав: «Твою волю чинити, мій Боже, я хочу, і Закон Твій – у мене в серці» (Пс. 40:9). І ще: «І буду я розкошувати Твоїми заповідями, бо їх полюбив» (Пс. 119:47). Давид любив істину навіть тоді, коли найближчі йому люди намагалися переконати його у зворотньому. Любов до істини надійно захищала його серце від всілякої брехні й оман.

Прикладом може послужити випадок, коли Давид ховався від гніву Саула в печері. Давид вже доказав свою невинність перед царем (1 Сам. 24), але Саул і три тисячі його воїнів знову взялися переслідувати Давида в пустині. Давид зрозумів, що Саул повний рішучості вбити його.

Якось Давид з Авішаєм пробралися в табір Саула. Ніхто зі сторожі не бачив їх, тому що Бог наслав на весь табір міцний сон. Вони увійшли в намет Саула, і Авішай почав переконувати Давида, що це Бог віддав його ворога в його руки.

Авішай мав підстави просити в Давида дозволу вбити Саула. По-перше, Саул абсолютно холоднокровно вбив 85 невинних священиків, їх дружин і дітей. Уся нація опинилася в небезпеці, перебуваючи під владою цього божевільного чоловіка.

По-друге, Бог помазав Давида царем над Ізраїлем за словом Самуїла. Пора Давиду вимагати свого спадку, інакше Саул вб'є його і пророцтво так і не сповниться.

По-третє, хіба Саул зі своїми трьома тисячами воїнів не вийшов для того, щоб спіймати і вбити Давида? Врешті-решт, це просто акт самозахисту. Авішай знав, що будь-який суд виправдає їх дії.

По-четверте, хіба не Бог навів міцний сон на воїнство Саула, щоб вони могли підійти і вбити царя? Бог дав їм шанс, який, можливо, більше ніколи не повториться.

Ці правильні й розумні аргументи, які виходили з уст сміливого і вірного брата, насправді були випробуванням для Давида. Докази Авішає не були істиною. Бог випробовував Давида, щоб побачити, як він поведеться в тій ситуації, яким царем він буде. Чи використає отриману владу, щоб служити собі, а чи буде служити іншим? Чи буде сам судити світ, чи віддасть суд у праведні Божі руки? Давид знав, що Саул не був його слугою і тому він не мав права його судити. Якби він хоч трохи домагався престолу, він наказав би вбити Саула. Однак коли Давид дивився на нечіткі обриси фігури Саула, він побачив щось, про що дізнаємося з його відповіді: «Не губи його, бо хто простягав руку свою на Господнього помазанця і був невинний?». І сказав Давид: «Як живий Господь – тільки Господь уразить його: або приїде день його – і він помре, або він піде на війну і загине. Борои мене, Господи, простягнути руку свою на Господнього помазанця!» (1 Сам. 26:9-11).

Поміж собою і Саулом Давид побачив руку Божу. Його любов до Божої істини зупинила його і не дозволила силою взяти те, що обіцяв йому Сам Бог, хоча вбивство Саула поклато б кінець переслідуванням. Давид був позбавлений користоловства, яке мучило нечестивого царя.

Прагнення до благополуччя коштувало молодому пророку життя. Він відвернувся від Бога і прислухався до брехливих міркувань. Якщо ми хочемо бути вільними від оман, нам треба дозволити Духу Святому розвинути в нас всепоглинаючу любов до істини. Як цього можна досягти? Це приходить з довірою до Бога. Давид писав: «Надійся на Господа й добре чини, землю замешкуй та правди дотримуй! Хай Господь буде розкіш твоя – і Він сповнить тобі твого серця бажання! На Господа здай дорогу свою і на Нього надійся, і Він зробить. І Він випроводить, немов світло, твою справедливість, а правду твою, немов світло. Жди Господа мовчки й на Нього надійся» (Пс. 37:3-7).

Давид радить покоритися Господу, втішатися Ним і терпляче чекати, коли Його обітниці виконаються. У моєму житті були часи, коли скорботи ставало все більше, а відповіді на молитви перебували за зоною досяжності. І в такий час я утвердився в Господі. Я просто довірився Його вірності, знаючи, що Він виконає Своє праведне слово. Якось під час цього дискомфортного процесу очікування мені запропонували вихід з мого скрутного становища. Але

глибоко всередині я знав, що це не Божий шлях.

У псалмах сказано, що Бог обіцяє виконати бажання нашого серця. Багато з нас неправильно застосовують це слово з Писання, розуміючи його як обіцянку виконати наші користюлюбні бажання. Але Давид говорить не про це. Давид закликає нас радіти в Господі і віддати Йому всі наші путі, тому що у відповідь Бог вкłada в нас праведні бажання, а потім виконає їх.

Досліджуючи життя новозаповітних віруючих, ми бачимо їх величезне бажання якомога більше пізнати Бога і бачити, як інші наближаються до Нього. Павло говорить про це так: «Браття, бажання мого серця й молитва до Бога за Ізраїля на спасіння» (Рим. 10:1). Його бажання спрямоване не на особисту вигоду, не на досягнення комфорту чи визнання. У ньому горіло палке бажання Бога побачити Ізраїль спасеним. Насправді Павло відмовився від своїх прав і привілеїв, аби тільки це його бажання виконалося. Він пише: «Ми все терпимо, аби перешкоди якій Христовій Євангелії ми не вчинили» (1 Кор. 9:12). Таку людину важко обманути.

Апостол Іван теж був такою людиною. Він писав: «Я не маю більшої радості від цієї, щоб чути, що діти мої живуть у правді» (3 Ів. 4). Він повторював найбільше бажання Павла. Інші герої віри з Нового Заповіту характеризуються таким самим ставленням до своїх бажань. Ніхто з них нічого не говорив про власний комфорт, успіх або фінансове процвітання.

Павло назвав наші останні дні тяжкими часами, тому що люди будуть більше любити себе, гроші і задоволення, і ця користюлюбна любов переважить любов до істини. У серцях таких людей не пануватимуть спонуки, які живили серця Давида, Павла, Івана. З цієї причини люди будуть завжди вчитися і ніколи не дійдуть до пізнання істини (див. 2 Тим. 3:1-7). Вони будуть ходити по церквах, конференціях, семінарах, але всередині залишатимуться незмінними. Вони збиратимуть інформацію, але інформація не зможе змінити їх. Інформація – це ще не знання. Знання приходить зі спрагою пізнавати, з покорю і бажанням застосувати це знання в житті. Бог дає знання тому, хто любить Його.

Віра може бути палкою і ревною. Фарисеї були ревними до того, що готові були вбивати за свою віру. Люди можуть любити доктрину чи релігію, але не любити істину. Істина – це не вчення, її можна знайти лише в Ісусі. Він – дорога, правда і життя (Ів. 14:6).

Ті, хто любить істину, будуть любити й Ісуса. Такі люди будуть слухати Слово Боже і коритися йому навіть тоді, коли ця покора завдасть їм болю. Вони будуть бажати виконання Божого Слова не тому, що люблять самих себе, але тому, що люблять Бога. Їх найбільше бажання полягає в прагненні бачити інших людей в волі і присутності Бога. Вони з готовністю страждатимуть в послуху Божим повелінням і не вибиратимуть тільки ті обітниці, які гарантують особистий успіх і комфорт за рахунок істини. Вони візьмуть свій хрест і покладуть біля ніг Ісуса своє життя.

У такого роду підпорядкуванні проявляється істинне смирення. Смирення – це не тиск чи якесь обмеження, це повна згода з істиною. Ми набуваємо його тоді, коли відмовляємося від власних планів, бажань і волі і починаємо горіти бажанням виконати Божу волю і плани. Це справді нелегко, але смиренні люди наділені Божою благодаттю, а Його благодаті більш ніж достатньо для того, щоб зберегти нас від обману (1 Петр. 5:5).

Як ви думаєте: що люди люблять більше слухати — гарну брехню чи просту правду? Звичайно ж, брехню. Навіть коли знатимуть, що це брехня. Навіть якщо це суперечить здоровому глузду. Усі чудово розуміють, що політики гарно обманюють, але їм вірять. А якщо й не вірять, все одно слухають, цитують і — вибирають на керівні та законодавчі посади. Дивні ми все-таки люди. Дозволяємо себе затуркати, після чого щиро обурюємося і знову, розвісивши вуха, вислуховуємо гарну брехню.

Дух часу в «Дусі часу»

Але мова не про політиків. Цей вступ навіяний іншим «шедевром», про який і піде мова, — про фільм «Дух часу». Фільм, який викликав фурор громадськості, думка про який все більше й більше поширюється, обговорюється і цитується. Я переглянув його (щоправда, не до кінця, але про це трохи пізніше) близько року тому — і майже забув через те, що вважав його несерйозним та агресивно-нав'язливим. Але останнім часом мені про нього почали нагадувати знайомі. Причому знайомі-християни. «А ти бачив «Дух часу»? Класний фільм! Бачиш, як нами маніпулюють! Ось чому впали нью-йоркські вежі!». І коли рахунок такого роду висловлюванням пішов на десятки, я вирішив взятися за перо. І за невелике розслідування.

Перше, що мене здивувало, — це величезна кількість посилань в Інтернеті на цей фільм: Google видавав близько 8,5 мільйона сторінок тільки російською мовою і майже стільки ж — мовою оригіналу. І це не дивно, адже фільм офіційно поширювався саме через відеохостинг Google Vide, що і викликало таку широку популярність. Про авторів фільму «Дух часу» не відомо практично нічого. Режисера, продюсера і автора сценарію звуть Пітер Джозеф. Свій фільм він випустив 26 червня 2007 року, і той одразу, за словами одного журналіста, «почав зривати дахи» у глядачів. Стиль фільму напористий, чіткі, прості і, здавалося б, логічні факти, наведені тут, змінюють один одного так часто, що глядач не встигає на них зреагувати і тому ковтає не розжовуючи.

Стрічка складається з трьох частин. Перша присвячена християнству і показує, що воно сягає своїм корінням поганства, астрології і тісно з ними переплетене. Наводиться паралель між особистістю Христа та іншими джезастами, з якої стає зрозуміло, що вони мають дуже багато спільного. Наводиться доказ того, що символ хреста і містичне число 12 мають стародавнє, магічне походження.

Друга частина розповідає про те, що теракти 11 вересня в США насправді були частиною змови, спланованої спецслужбами США з метою дестабілізувати ситуацію в суспільстві і виправдати міжнародні війни, зокрема в Ірані та Афганістані.

Третя частина присвячена фінансовим махінаціям, які затіяли провідні банкіри Америки для централізації у своїх руках всіх фінансів і створення в майбутньому єдиної держави, громадяни якої будуть під повним контролем вибраних осіб.

Факти і висновки, що випливають із цих фактів, несподівані, лякаючі, і в той же час прості, логічні й правдоподібні — і це приводить глядача в легкий шок. Фільм добре продуманий психологічно, поєднання тексту, музики з набором картинок не дають місця для самостійного осмислення наведених фактів, тому глядач доволі легко приймає ледь помітну головну думку фільму: усі брешуть, усі прагнуть нас обманути, маніпулюють нами і хочуть підкорити нашу волю своїм ницим бажанням. Але...

Але, як я вже згадував, перший раз я не до кінця переглянув цей фільм. Причина була досить простою. Звичайно, я не фахівець з фінансів, не маю зв'язків з розвідувальними службами і не брав участі в розслідуванні нью-йоркських терактів, тому не можу об'єктивно аналізувати, приймати чи заперечувати факти, наведені у двох останніх частинах. І хоч я

також не спеціаліст з релігієзнавства, але все-таки основні поняття в цьому маю, а вже в християнстві тим більше. Тому першу частину дивився із здивуванням. Я довго не міг зрозуміти: чи справді автори фільму розуміють, про що говорять, і чи не розиграш це. Але фільм начебто серйозний, факти подаються чітко і впевнено. Я зупинив перегляд і, ще не вірячи собі і своїм знанням, занурився в Інтернет для підтвердження того, що говорив диктор. Але жоден найменший факт після багатогодинного «букання» релігієзнавчими сайтами не був виявлений. Усе це викликало в мене посмішку: якийсь незадоволений релігією неук виставив себе на посміховисько таким дилетантським підходом до документалістики. Тому дві інші частини я дивився «на пришивдшений передачі», не особливо вникаючи в суть. Думаю, будь-яка розсудлива людина на моєму місці вчинила б так само. Адже проста логіка підказує: якщо автор у першій частині твору майже на всі сто відсотків бреше не червоніючи, то чи буде він чесним і об'єктивним надалі?

До речі, на одному християнському сайті я знайшов викладений для скачування фільм «Дух часу» з доволі позитивним відгуком, але без першої частини. Той, хто викладав файл, пояснив, мовляв, що перша частина говорить неправду про християнство і тому не варта того, щоб на неї витрачати час. Дивно, як можна вірити середині і закінченню твору, якщо початок побудований на суцільній брехні? І ще: автор чомусь об'єднав три, здавалося б, різні за темою частини, в один фільм. Отже, він надавав цьому якогось значення. У логіці цього фільму це ланки одного ланцюга і тому розривати їх — означає ламати головну тему дослідження. Тому не дивно, що хтось із «доброзичливців» скоротив фільм до двох частин. На мою думку, це хитрість сатани: невіруючі люди, переглянувши повністю фільм, ще більше утвердяться у своєму невірстві, мовляв, ми ж вам казали, що «релігія — це опіум для народу». А віруючі задумуються: щось не те плете диктор. Ось для них і вирізали першу частину — щоб не сумнівалися в правдивості інших.

Ще раз повторюся: я не збираюся оскаржувати чи досліджувати факти, викладені в другому і третьому розділах фільму (про перший мова не йде, тому що я твердо впевнений, що в ньому говориться про від початку відому брехню. А якщо хтось особливо цікавиться цим питанням, корисне посилання: www.anti-zeitgeistmovie.info). Можливо, якісь моменти справді мають місце, але...

Але автори фільму переслідували іншу мету. На перший погляд, вони нібито хочуть відкрити людям очі на правду, застерегти і сказати: «Вас обманом хочуть підкорити люди, які при владі». Але ж саме це і робить фільм «Дух часу»! Я не можу стверджувати, але не здивуюся, якщо дізнаюся, що фільм зроблений на замовлення тих самих спецслужб і банкірів, про яких йде мова. Адже тут напрошується просте запитання: як ці всемогутні, всезнаючі і всеконтролюючі спецслужби могли пропустити такий фільм?

Знаєте, яка улюблена зброя сатани? Брехня і страх. Вселить у свідомість, серце і розум людини страх — і можете робити з нею що завгодно. Хоча «Дух часу» і намагається підштовхнути глядача до якихось оборонних дій, навіть до бунту,

реакція більшості цих глядачів передбачувана: обурення (ось що з нами роблять, вони нас що, за худобу вважають?), потім невірство (всі священики, уряд і банкіри брешуть!) і, нарешті, розчарування, страх перед майбутнім і усвідомлення власного безсилля (а що я можу зробити проти цієї всесвітньої змови?).

Проте є в цьому фільмі одна велика правда — і захована вона в назві фільму. У ньому справді пізнається дух останнього часу, коли «слух свій від правди відвернуть та до байок нахилилися» (2 Тим. 4:4). Адже для віруючої людини далеко не секрет, що перед Другим пришестям Христа на землі владарюватиме антихрист, який підкорить собі всю планету, всіх людей, всю владу, фінанси і навіть душі людей. Він буде маніпулювати ними, і люди будуть послушні йому.

Уже нині йде активна підготовка до цього. І не лише технічна. Скільки сьогодні інформації про число 666, про якийсь міфичний суперкомп'ютер, про підшкірні чіпи, ідентифікаційні номери та ін. Так, це теж ознаки майбутнього правління антихриста, але далеко не основні, це всього-на-всього лише технічні засоби, через які сатана буде таврувати своє стадо. Не цього треба боятися. Іде дуже сильна духовна підготовка, і насамперед через засоби масової інформації, яка значно сильно впливає на свідомість і серця людей.

Сьогодні дуже легко вкласти людям будь-яку інформацію. Взяти хоча б згубну філософію так званої толерантності, яка вже перетворила західне суспільство на гомосексуалістів. Але найголовнішою зброєю стане страх. Страх перед майбутнім, коли люди для збереження звичного ситого і, на перший погляд, спокійного життя будуть готові на будь-які вчинки.

Коли в Нью-Йорку впали вежі, я саме перебував в Америці і бачив реакцію людей на цю трагедію. Бачив, як горді, свободолубні, з почуттям власної гідності американці покірно роззувалися, публічно знімали штани в аеропортах, читали статистику про те, що більшість готова дозволити спецслужбам прослуховувати їх телефонні розмови, лиш би спокійно жилися. Вони були налякані і тому готові на все.

За допомогою брехні і маніпулювання фактами, натяками і туманними фразами вбити віру людей у що б то не було, нагнати якомога більше страху, збити людей в одне стадо, яким легко керувати, — саме це простежується у фільмі «Дух часу». Авторі хочуть «відкрити людям очі», а в результаті цих відкриттів глядач почувається вразливим, заляканим і безпорадним.

Можливо, хтось не погодиться з такими висновками, ця стаття — мій погляд на фільм. Але боляче, коли християни стають популяризаторами неправди, коли вони ковтають будь-яку сенсаційну інформацію не розжовуючи. Коли піддаються загальній паніці і дозволяють вкладати у свою свідомість і серця страх і невпевненість.

Відкрити людям очі може тільки Бог, Котрий через Своє Писання ще дві тисячі років тому показав всі біди і проблеми останнього часу. І не тільки відкрити духовні очі, але підготувати людину, щоб, дивлячись на об'явлення, що збуваються, ми могли зберегти віру і спокій і в будь-яку хвилину сказати: «Гряди, Господи Ісусе!».

Юрій ВАВРИНЮК.
Редактор журналу «Благовісник».

Майже щоденно я стою разом з людьми перед їх висохлими потоками, намагаючись пояснити їм, що світ не прийшов до кінця. Одне з найскладніших запитань, на які доводиться відповідати християнському служителю, — це запитання: «Чому?» Чому померло моє немовля? Чому я втратив роботу? Чому моїх дітей не хвилюють духовні питання? Чому мій супутник покинув мене?

Під стресом втрати, яку переживаємо, ми схильні звинувачувати Бога в допущенні деяких серйозних помилок стосовно наших долі. Це так властиво людині, адже ми не маємо можливості бачити майбутнє. Я досі пам'ятаю, як плакав, коли вперше читав історію про Йосипа. Він був таким безтурботно щасливим! І ось несподівано його потік висох. Він на дорозі до Єгипту в ролі раба. Як побивався Яків, втративши свого хлопчика! Ми можемо чути його стогін: «Йосипа нема, і Симеона нема, а тепер Веніамина забере? Усе те на мене!» (1 М. 42:36).

Як знайомо це звучить! Бідний Яків міг бачити через свої «Чому?» не більше, ніж можемо ми. Але через багато років він, сидючи на своєму верблюді, поспішає до Єгипту. Серце його переповнене радістю. В його житті відкрився новий потік. І скоро він почує слова Йосипа: «Ви задумували були на мене зло, та Бог задумав те на добре» (1 М. 50:20).

Так просто оглянутися назад, як це зробив того дня Йосип, і визнати, що те, що викликало розчарування, насправді було початком величного благословення. Чому ж у нас не вистачає віри для такого визнання, коли ми стоїмо біля висохлих потоків? Адже настане день, коли, роздумуючи про своє минуле, це зробить кожна відкуплена душа.

Господу радісно споглядати на тих, хто вірить Йому на слово і покладається на обітницю з Рим. 8:28 навіть тоді, коли серце переповнене сумом. «І знаємо, що тим, хто любить Бога, то помилканий Його постановою, усе допомагає на добре».

У вогні страждань

Біблія переповнена текстами, які свідчать про користь страждань. Петро говорить нам: «Улюблені, не дивуйтеся огневі, що вам пошивається на випробування, немовби чужому випадку для вас» (1 Петр. 4:12). Павло запевняє, що «усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, — будуть переслідувані» (2 Тим. 3:12). А

Яків робить неймовірну заяву: «Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробування, знаючи, що досвідчення вашої віри дає терпеливість» (Як. 1:2-3).

У світлі цих і багатьох інших такого роду тверджень ми змушені визнати, що існують таємні благословення, пов'язані зі стражданнями і випробуваннями. Яків вказує, що вони розвивають в нас саме ті риси характеру, які необхідні для того, щоб стати громадянами Божого Царства. Адже в Книзі Об'явлення святі описані наступними словами: «Тут терпеливість святих, що додержують заповіді Божі та Ісусову віру» (Об. 14:12).

Без сумніву, від тих, хто відкуплений від світу, вимагається терпіння. Яків говорить, що терпіння виробляється випробуваннями. Страждання справді, можуть бути

Вічне «Чому»

необхідним елементом у процесі формування характеру для вічності.

Давид, який також багато постраждав, прийшов до такого незвичайного висновку: «Добре мені, що я змучений був, — щоб навчитися Твоїх постанов!» (Пс. 119:71). І знову, в іншому місці: «Доки я не страждав, блудив був» (Пс. 119:67).

Поки християнин не засвоїв цей простий біблійний принцип, він перебуватиме в стані постійних сумнівів і невпевненості. Кожне пережите розчарування буде знову й знову породжувати запитання щодо Божої справедливості і любові. Багато християн дотримуються дитячої думки, яка полягає в тому, що, оскільки ми прийняли Ісуса і оскільки Він любить нас, Він застосує всю Свою могутність для того, щоб обергти нас від будь-якого болю і випробування.

Але Писання відкриває, що, оскільки Він любить нас, Він часто допускати, щоб ми проходили через вогонь страждань. Чому Він так робить? Тому що в цьому бачить єдину можливість приготувати нас до того, щоб ми проводили з Ним вічність. Бог справді відповідає на молитви тих, хто просить про очищення характеру. Коли ми просимо Бога в молитві викоринити з нашого ества гріх, ми повинні бути готові до того, щоб прийняти призначений Ним метод досягнення цього результату.

Дуже ймовірно, що в цьому питанні спіткнулися і втратили віру більше християн, ніж на будь-якому іншому. Кожному пастору доводилося молитися зі своєю змученою паствою в той період їх життя, коли вони боролися із жажливими «Чому?», що виникали на березі висохлих потоків.

Замикатися в собі під дією шоку і печалі, коли смерть збирає рідних, можуть навіть найбільш посвячені християни. Але вони можуть підготувати себе до цього заздалегідь, щоб, коли це станеться, їх віра не надламалася під тягарем втрати.

Секрет полягає в тому, щоб бути впевненим, що Бог не допустить ніяких обставин, які не прислухалися б нашому найвищому благові. Це вимагає віри, але не так вже і важко довіряти Тому, Хто помер за нас. Треба постійно нагадувати собі, що Бог дозволить виникнути багатьом ситуаціям, які нам здаватимуться жахливими трагедіями. Ми не будемо здатні побачити в тому, що відбувається, будь-яку причину чи логічність. Наша людська природа може бунтувати за одні лише думки про те, що такого роду обставини можуть прислужитися до якогось добра.

І це саме тоді, коли від нас найбільшою мірою вимагається схопитися не за що інше, а тільки за обітницю Слова Божого. Це ті обставини, в яких відразу виявляється різниця між досвідченим і недосвідченим християнином.

Зіткнувшись лицем до лиця із втраченою, ми або зближуємося з Ісусом, або відвертаємося від Нього. У цій ситуації все залежить від того, чи розвивали

ми до кризи особисті стосунки з Ним, чи ні. Лише ті, хто усвідомив і засвоїв принцип, що любов Божою не допустить ніяких обставин, які б не служили нашому найвищому благові, — лише вони будуть здатні правильно поставитися до таких випробувань.

Д. К.

МІНІ-ПРОПОВІДЬ

Не лише знати, а й виконувати

Читання, слухання і виконання Божого Слова пов'язані одне з одним. Якщо людина не читає і не слухає, вона не буде і знати, а значить, не зможе й виконувати. Однак часто буває, що людина читає і слухає, але так не чинить. Це дуже небезпечно. Ось що сказав з цього приводу Ісус Христос: «А раб той, що знав волю свого господаря, але не приготував, ані не вчинив згідно волі його, буде тяжко побитий. Хто ж не знав, а вчинив кари гідне, буде мало він битий» (Лк. 12:47-48).

Як бачимо, той хто знав і не робив, буде покараний більше, ніж той, хто не знав, але вчинив варте покарання. Але це не означає, що краще

менше знати, тоді й менше будеш відповідати. Раб, який не знав, також буде покараний, хоч і менше, ніж той, хто знав. Найкраще — знати і виконувати, щоб зовсім уникнути покарання.

Незнання не позбавляє нас від відповідальності. В іншому місці Писання читаємо: «Котрі бо згрішили без Закону, без Закону й загинуть, а котрі згрішили в Законі, приймуть суд за Законом. Бо не слухачі Закону справедливі перед Богом, але виконавці Закону виправдані будуть» (Рим. 2:12-13).

Виправданий той, хто виконує, а не той, хто не знає. Гріх залишається гріхом. Тому людина не може виправдати своє невірство, своїх гріх, злі вчинки тим, що нічого не знала, не чула і не читала.

Звичайно, наш Бог справедливий і несправедливо нікого не осудить. Він знає, як

зробити з тим, хто не знав, а також покарати того, хто знав. Ми про це не повинні переживати. Це не наша справа.

Ми не знаємо, як Господь буде судити, але очевидно, що суд не буде однаковий. Господь Ісус колись сказав, що коли б люди в Содомі і Гоморрі бачили те, що бачили люди під час земного служіння Христа, вони б покалисяся. Цим Христос підкреслив, що їм буде краще судного дня, ніж тим, які слухали проповіді Самого Христа, бачили Його чудеса — і не покалисяся.

Коли людина знає і виконує Боже Слово, це принесе великі благословення в її життя. Це можна добре бачити на прикладі ізраїльського народу. І так само багато людей сьогодні нещасні з тієї причини, що вони не виконують Слово Боже.

Через виконання настанов Біблії людина може мати гарну сім'ю, матеріальний достаток, здоров'я, добрі стосунки з ближніми, мир і радість. Така людина справді буде блаженною — не завжди на землі, але обов'язково у вічності, у Царстві Божому.

Нехай Господь допоможе нам повсякчас виконувати те, що написано в Біблії, пам'ятаючи, що це нам тільки на добре.

Василь Попудник.

Муха і бджола

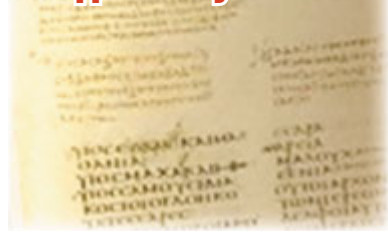
Якщо спитати муху, чи є десь на околицях квіти, то вона відповість: «Не знаю. А ось гною і нечистоту в тій канаві повно». І почне по черзі перераховувати всі вигрібні ями, на яких побувала.

А якщо спитати бджолу: «Чи не бачила ти тут на околицях які-небудь нечистоти?»,

вона відповість: «Нечистоти? Ні, не бачила. Тут так багато духмяних квітів!».

Муха на квітучому лузі знайде нечисте місце і сяде на нього, а бджола на найсмердючішому болоті відшукає квітку лотоса і збере з неї нектар.

Найдавнішу Біблію «виклали» в Інтернет

Близько 800 сторінок Біблії, яку вважають найдавнішою з усіх відомих, розмістили в Інтернеті. Зображення більше половини сторінок біблійних текстів, які отримали назву Синайський кодекс і вік яких оцінюється в 1600 років, можна побачити на сайті www.codexsinaiticus.org.

Усього в цьому варіанті Священного Писання близько 1460 сторінок розміром 40х35 сантиметрів. «Синайський кодекс — це один із найцінніших рукописних скарбів», — впе-

нений Скот Маккендрік, керівник відділу західних манускриптів Британської бібліотеки.

Роботи з реставрації пергаментного документа IV століття, написаного грецькою мовою, велися в Великобританії, Росії, Єгипті і Німеччині. Експерти вважають, що документ дозволить дізнатися більше про шляхи розвитку раннього християнства.

Рукописи були виявлені 1844 року в монастирі Святої Катерини на Синайському півострові і поділені між Єгиптом, Росією, Німеччиною і Британією. За однією з гіпотез, від руйнування їх врятували сухе пустинне повітря, а також той факт, що монастир, де знайшли манускрипт, не піддавався нападкам.

Доступ до Синайського кодексу через Інтернет, за словами вчених, дасть можливість для проведення спільних досліджень, що було неможливо раніше.

НХС.

Великобританія стане мусульманською?

Відомий телеведучий і журналіст Пітер Гітченс твердить, що Великобританія незабаром перетвориться на мусульманську країну. На його думку, християнство, на якому засноване британ-

ське суспільство, «постійно засмічується», тому врешті-решт домінуючою релігією в країні стане іслам.

«Проблема не в тому, що це станеться, тому що мусульмани спеціально поставили перед собою ціль насадити іслам. Це станеться тому, що християнство в нашій країні надто слабе».

Гітченс також заявляє: «Іслам має силу і постійно зростаюче населення. Це багато в чому змінить Великобританію». Його висловлювання практично повторює заяву члена синоду Англіканської Церкви Елісон Руофф про те, що держава у своїй спробі бути політично коректною сприяє зростанню

мусульманських громад і що Англіканська Церква поступово входить в ісламську державу.

«Християн уже переслідують за те, що вони носять християнські символи. Ти можеш гуляти по вулиці в хіджабі, як мусульманка, але ти не можеш носити в лікарні хрестик на шиї. Усе перевернули з ніг на голову. Церква повинна сказати: ні, ми християни, і наше суспільство — християнське».

За останніми даними, іслам в Великобританії поширюється з величезною швидкістю. Мусульманське населення в країні зросло в десять разів порівняно з представниками інших релігій.

Christian Telegraph.

Неділя — законний вихідний

Представники католицьких і протестантських Церков Німеччини звернулися із скаргою до Конституційного суду в Карлсруе, вимагаючи скасувати як неконституційний діючий в Берліні закон, який зобов'язав магазини працювати по неділях, повідомляє Die Welt.

Згідно з цим законом, прийнятим 2006 року, берлінські магазини повинні працювати десять неділей у році, тобто для роздрібно-торгівлі робочими днями стали близько однієї п'ятої всіх недільних днів. Представники Церков заявляють, що закон порушує свободу віросповідання працівників магазинів, оскільки унеможливорює відправлення недільних релігійних обрядів. Особливе незадоволення позивачів викликало положення закону, яке зобов'язало магазини працювати з 13 до 20 години в переддзвінній неділі грудня.

У своїй скарзі представники Церков вказують на статтю 140 основного закону, за якою неділі і святкові дні офіційно проголо-

шуються «днями відпочинку підняття духа», а також на статтю, що гарантує свободу віросповідання.

На відміну від інших європейських країн, у Німеччині робота у вихідні довгий час перебувала під забороною. Ситуація змінилася лише у 2006 році після проведення федеральної реформи, коли право визначати робочі і неробочі дні перейшло в компетенцію федеральних земель.

Принагідно нагадаємо, що наприкінці травня цього року Волинська Рада Церков звернулася до органів місцевого самоврядування України із закликом заборонити роботу базарів та критих ринків у неділі та не допускати проведення в ці дні екзаменів і навчальних олімпіад, пояснюючи це потребою забезпечення можливості для віруючих відвідувати недільні Богослужіння.

ІРС.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ТЕОЛОГІЧНА СЕМІНАРІЯ

ПРОГРАМИ:

- магістр гуманітарних наук в галузі вивчення Біблії і богослов'я
- магістр гуманітарних наук в галузі християнських дисциплін

ЕТС — це міжнародний навчальний заклад, який готує висококваліфікованих працівників християнської освіти, богословів і лідерів церков

для ефективного служіння на ниві Божій.

Очна та очно-заочна форми навчання

Курси богословської англійської

Анкети для вступу приймаємо до 21 серпня 2009 р.

Адреса: вул. Голосіївська, м. Київ, Україна, 03039

Тел. (044) 527-94-89; факс (044) 527-92-12

e-mail: evangelts@yahoo.com; www.evangelts.org

Головний редактор
Михайло
ПАНОЧКО

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у ТЗОВ
«Видавничий дім «Молода Галичина».
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26008340311261 Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 Код ЄДРПОУ клієнта 20559726

№ 7 (58)

Виходить щомісяця

ЛИПЕНЬ 2009 р.

За ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників